Nowa kultura

Περιοδική έκδοση της κατάληψης Libertatia |

Τεύχος 8ο | Φθινόπωρο-Χειμώνας 2017-18

EDITORIAL

Εδώ και 6 χρόνια η συλλογικότητά μας εκδίδει το έντυπο Nowa Kultura το οποίο αποτελεί για εμάς έκφραση και διάδοση του πολιτικού λόγου της ομάδας. Το τελευταίο διάστημα ήταν για τη συλλογικότητά μας αρκετά δύσκολο και κομβικό. Ζήσαμε γεγονότα που δεν τα περιμέναμε και μας παγώσανε. Η κατάληψη μέσα από την οποία ξεκίνησε και στεγαζόταν η ομάδα χτυπήθηκε και κάηκε ολοσχερώς από φασίστες στις 21/1/18.

Λόγω των γεγονότων και των διαδικασιών που έπρεπε να φέρουμε εις πέρας καθυστερήσαμε την συγγραφή του εντύπου. Ωστόσο από την αρχή για εμάς ήταν ξεκάθαρο πως θα συνεχίζαμε την έκδοσή του. Θέλουμε επίσης να ξεκαθαρίσουμε πως παρά το μεγάλο χτύπημα που δεχτήκαμε έχουμε αποφασίσει να συνεχίσουμε τους αγώνες που κινούσαμε εδώ και χρόνια και πως κανένα χτύπημα δεν μπορεί να μας σταματήσει.

Στόχος του περιοδικού είναι η περαιτέρω προπαγάνδιση του πολιτικού λόγου και η διάδοση της κουλτούρας και των ιδεών της αναρχίας και του ελευθεριακού κομμουνισμού. Διανέμεται σε στέκια, καταλήψεις και κολεκτίβες εργασίας.

Περιεχόμενα

Ενημέρωση για τον αγώνα της υπεράσπισης της Κυριακάτικης αργίας από το μέτωπο της Θεσσαλονίκης

Ενημέρωση από τους αποκλεισμούς καταστημάτων για την υπεράσπιση της κυριακάτικης αργίας: 10 και 17 Σεπτέμβρη 2017

Εδώ και 4 χρόνια τα αφεντικά του εμπορίου προσπαθούν να καταργήσουν ολοκληρωτικά την Κυριακάτικη αργία με τελικό στόχο να δουλεύουμε 52 Κυριακές το χρόνο. Από το νόμο του 2013 με τις «7 Κυριακές», από την «πιλοτική» εφαρμογή του μέτρου των «52 Κυριακών» το καλοκαίρι του 2014, από την «8η Κυριακή» στα τέλη του 2014, από το 3ο μνημόνιο του 2015 και το περιθώριο που άφηνε για «περισσότερες Κυριακές» και από τις «2 επιπλέον υπό όρους Κυριακές» στα τέλη του 2016, φτάνουμε στον Μάη του 2017 και στις«32 Κυριακές» βάσει και της συμφωνίας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ με τους “θεσμούς”.

Εδώ και 4 χρόνια ο Συντονισμός ενάντια στην Κυριακάτικη εργασία και τα «απελευθερωμένα» ωράρια δίνει το παρόν κάθε Κυριακή που επιχειρείται το άνοιγμα των εμπορικών καταστημάτων. Το ίδιο συνέβη και τις Κυριακές 10/9 και 17/9.

Την Κυριακή 10/9/2017 οι αποκλεισμοί καταστημάτων επί της οδού Τσιμισκή ξεκίνησαν από τις 10:30. Οι αποκλεισμοί έγιναν στα καταστήματα H&M, benetton, calzedonia, pull&bear, vicko, flomar, intimissimi, english home, παρουσίαση, Bazaar βιβλίου και Public, ενώ ο Συντονισμός ενάντια στην Κυριακάτικη εργασία και τα «απελευθερωμένα» ωράρια πλαισίωσε και τον αποκλεισμό του εμπορικού πολυκαταστήματος «NOTOS» που γινόταν από το σωματείο των εργαζομένων σε αυτό. Η στάση των εργαζόμενων στα εν λόγω καταστήματα ήταν θετική και η εμπορική κίνηση πολύ υποτονική. Στις 12:00 ήταν η καλεσμένη συγκέντρωση στη συμβολή της Αριστοτέλους με τη Τσιμισκή. Ακολούθησε πορεία στους εμπορικούς δρόμους της πόλης, με κύρια εστίαση στις οδούς Τσιμισκή και Μητροπόλεως, όπου βρίσκεται πλήθος εμπορικών καταστημάτων. Μετά το πέρας της πορείας, ο Συντονισμός ενάντια στην Κυριακάτικη εργασία και τα «απελευθερωμένα» ωράρια επέστρεψε στο «NOTOS», στηρίζοντας τον αποκλεισμό του σωματείου για ακόμα μιάμιση ώρα.

Την Κυριακή στις 17/7/2017 και πάλι πραγματοποιήθηκαν αποκλεισμοί επί της οδού Τσιμισκή, οι οποίοι ξεκίνησαν λίγο μετά τις 10:30. Τα καταστήματα Bitsiani,H&M, pull&bear, Vicko, Public και NOTOS ήταν μέσα σε αυτά η πρόσβαση στα οποία αποκλείστηκε από τους διαδηλωτές. Για ακόμα μία φορά η στάση των εργαζομένων των εμπορικών καταστημάτων ήταν θετική. Μολαταύτα, εντάσεις σημειώθηκαν ανάμεσα στους διαδηλωτές και επίδοξους πελάτες οι οποίοι με τη στάση τους, αντιλαμβανόμενοι το ρόλο τους ή μη, δρουν ως ο πολιορκητικός κριός των αφεντικών. Το σύνθημα «Αν θες να ψωνίζεις Κυριακή, ετοιμάσου να δουλέψεις και Κυριακή» άμεσα συμπυκνώνει τους λόγους που κανένας και καμία δεν πρέπει να επισκέπτεται τα καταστήματα τις Κυριακές, στηρίζοντας έτσι το μέτρο που μας θέλει να μην έχουμε ψήγμα προσωπικού χρόνου. Μετά τους αποκλεισμούς, ακολούθησε πορεία η οποία ξεκίνησε από τη πλατεία Αριστοτέλους, στο ύψος της Τσιμισκή και κινήθηκε και πάλι στις οδούς Τσιμισκή και Μητροπόλεως, με σκοπό να απευθυνθεί στους εκατοντάδες εμπορουπάλληλους που βρίσκονταν εγκλωβισμένοι πίσω από τις λουσάτες βιτρίνες και τα πετρωμένα χαμόγελα.

Εδώ και χρόνια βιώνουμε όλο και μεγαλύτερη περικοπή των εργατικών μας δικαιωμάτων, όλο και μεγαλύτερη ένταση της εκμετάλλευσης από τα αφεντικά μας. Η κατάσταση γνωστή σε όλους μας: μειώσεις μισθών και συντάξεων, νόμιμη «υπερεργασία», σπαστά ωράρια, ωρομίσθιες απασχολήσεις, συμβάσεις ορισμένου χρόνου και φυσικά η καλή παραδοσιακή μαύρη εργασία που συνεχίζει να ζει και να βασιλεύει σε όλους τους κλάδους, παρά τις τετριμμένες πλέον διακηρύξεις περί «πάταξης» της. Και πάνω από τα κεφάλια μας ο πέλεκυς της ανεργίας: δούλεψε μαύρα, δούλεψε ανασφάλιστος, δούλεψε Κυριακές, δούλεψε πέραν του ωραρίου και αν τολμήσεις να αρνηθείς η λύση απλή: οι στρατιές των ανέργων αποτελούν την καλύτερη απόδειξη ότι το κεφάλαιο προελαύνει όσο η δική μας τάξη, οι εκμεταλλευόμενοι σιωπούν. Η μόνη λύση απέναντι στη μοιρολατρία είναι η οργάνωση και ο αγώνας στους χώρους εργασίας.

Μόνο ενωμένοι μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τα αφεντικά και να επιβάλλουμε το δίκιο μας, αλλιώς είμαστε καταδικασμένοι να δουλεύουμε όλο και πιο πολύ, όλο και πιο φτηνά, ότι ώρα, ότι μέρα θέλουν και για όσο μας θέλουν πριν μας στείλουν ξανά στις ουρές του ΟΑΕΔ. Για αυτό καλούμε τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες να έρθουν σε επαφή με τα σωματεία και τις πρωτοβουλίες εργαζομένων του κλάδου, να στήσουμε νέα όπου δεν υπάρχουν, να δημιουργήσουμε εργατικές συνελεύσεις σε κάθε μαγαζί και να έρθουν σε επαφή με τον συντονισμό. Είναι ανάγκη να αντιληφθούμε τη δύναμη που έχουμε στα χέρια μας ως οι πραγματικοί παραγωγοί του πλούτου που υπάρχει γύρω μας και βασιζόμενοι στις δικές μας πλάτες και με όπλο μας την ταξική αλληλεγγύη, να συνεχίζουμε όλο και πιο δυναμικά να οργανωνόμαστε και να αντιστεκόμαστε συλλογικά μέσα κι έξω από τους χώρους δουλειάς μας.

Ή ΜΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΟ 7 ΣΤΑ 7 – Ή ΒΑΖΟΥΜΕ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ

ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΧΡΟΝΟ
ΚΑΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ ΑΝΟΙΧΤΑ

Συντονισμός ενάντια στην κυριακάτικη εργασία και τα ‘‘απελευθερωμένα ωράρια’’
* Επικοινωνια: sintonismoskiriakis@espiv.net

6 Δεκέμβρη: η ανάμνηση μιας βίαιης εξέγερσης στην σημερινή συγκυρία

Έχουν περάσει 9 χρόνια από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκονέα. Μια δολοφονία που οδήγησε σε μια μαζική εξέγερση σε πανελλαδικό επίπεδο από διάφορες κοινωνικές ομάδες (μαθητές και φοιτήτριες, εργαζόμενες και ανέργους). Κύριο αίτημα των διαδηλώσεων τότε δεν υπήρχε, πέρα από την πραγμάτωση της οργής ενάντια στη δολοφονία ενός 15χρονου από την ελληνική αστυνομία. Καταλαμβάνονται σχολεία, πανεπιστημιακά και άλλα δημόσια κτήρια (θέατρα, δημαρχεία κ.λπ.) και δημιουργούνται κέντρα αγώνα και συσπείρωσης του κόσμου που συγκρούεται με την αστυνομία.
Σε κάθε διαδήλωση πραγματοποιούνται μαζικές επιθέσεις σε σύμβολα του κράτους και του μεγάλου κεφαλαίου (τράπεζες, αστυνομικά τμήματα, καταστήματα ειδών πολυτελείας), αλλά ταυτόχρονα, κατά κοινή ομολογία, παρατηρούνται και άσκοποι βανδαλισμοί. Αυτό για εμάς ήταν αποτέλεσμα του αυθορμητισμού και του πολιτικά, εν μέρει, ανοργάνωτου της εξέγερσης, καθώς και της γενικότερης καταπίεσης που ήδη υφίσταντο μεγάλα κομμάτια της νεολαίας και των εργατικών στρωμάτων. Πολλοί, λοιπόν, άνθρωποι ξεσπούν λεηλατώντας, όπως είναι αναμενόμενο σε κάθε μεγάλης κλίμακας εξέγερση. Η στάση της αστυνομίας ήταν η αναμενόμενη: άγρια καταστολή, μαζικές προσαγωγές και συλλήψεις.

Στα χρόνια που ακολούθησαν το πολιτικό σκηνικό μεταβάλλεται, οι αστικές κυβερνήσεις-εκλεγμένες ή μη (κυβέρνηση τεχνοκρατών Παπαδήμου)- εναλλάσσονται σε διαστήματα μηνών ή λίγων χρόνων και η χώρα το 2011 μπαίνει και επίσημα σε διεθνή οικονομική (και όχι μόνο) εποπτεία. Όταν το 2015 η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο, συμβαίνει το απροσδόκητο και η σκυτάλη περνάει στον ΣΥΡΙΖΑ, ένα κόμμα που υπόσχεται ρήξη προς όλες τις κατευθύνσεις. Όταν, όμως, τελικά καταφέρνει να δημιουργήσει κυβέρνηση, σε συνεργασία με ένα «αντι-μνημονιακό» κομμάτι της ΝΔ, τους ΑΝΕΛ, η πραγματικότητα αναδύεται και συντελείται ένα από τα μεγαλύτερα κοινωνικά και πολιτικά crash test που έχουν συμβεί. Το καλοκαίρι του '15 επιβάλλεται ο γνωστός έλεγχος κεφαλαίων, οργανώνεται δημοψήφισμα, διαστρεβλώνεται, η κυβέρνηση όμως καταφέρνει να επανεκλεγεί τον Σεπτέμβριο, ακριβώς μετά το περιβόητο δημοψήφισμά της, και έτσι το ζήτημα της επιβολής της εντατικοποίησης των ζωών μας μπαίνει κάτω απ' το χαλί. Η σύγχυση που προκλήθηκε τότε είχε τα επιθυμητά αποτελέσματα: απογοήτευση, περαιτέρω αποπολιτικοποίηση,

κοινωνική παθητικότητα, αδράνεια.
Μέσα σε αυτή λοιπόν την ταραγμένη -σχεδόν- δεκαετία οργανώνονται ετήσια διαδηλώσεις στη μνήμη, τόσο της δολοφονίας του Γρηγορόπουλου, όσο και της εξέγερσης του Δεκέμβρη όπου και σημειώνονται ανά τόπους συγκρούσεις με την αστυνομία. Αυτές οι επετειακές συγκρούσεις βέβαια φετιχοποιούν πολλές φορές την βία, μιας και πραγματοποιούνται από μικρές ομάδες χωρίς κοινωνικό έρεισμα. Η βία για εμάς είναι ένα εργαλειακό μέσο, το οποίο όμως πρέπει να χρησιμοποιείται σε συνάρτηση με τον σκοπό του και όχι αυτοαναφορικά για να μη χάνει την αξία του στα μάτια της κοινωνίας. Οι επέτειοι δεν έχουν ως αυτοσκοπό την αναπαράσταση των εξεγέρσεων, αλλά την αναμόχλευση της μνήμης και της υπεράσπισης του απόηχού τους, ώστε να παραμένουν ζωντανές στις συνειδήσεις των ανθρώπων που αγωνίζονται στο σήμερα και να εμποδίζουν τις προσπάθειες απονοηματοδότησής τους από την εξουσία. Η υπέρμετρη και συστηματική χρήση της αντιβίας χωρίς την ύπαρξη ξεκάθαρης και απτής αφορμής απωθεί πολλούς, ακόμα και απ'τους πιο πολιτικά ενεργούς ανθρώπους στο να πλαισιώνουν τις πορείες αυτές αλλά και γενικότερα τις κινηματικές διαδικασίες.

Αιτίες μπορεί να υπάρχουν πολλές και στο σήμερα και στο μέλλον, η ιστορία, όμως, μας δείχνει ότι για να ξεσπάσει μια εξέγερση χρειάζονται δυστυχώς και οι αφορμές. Πιστεύουμε, λοιπόν, πως το να βγαίνει το κίνημα στο δρόμο με αφορμή την ανάμνηση μιας εξέγερσης είναι θεμιτό και χρέος του για να κοινωνικοποιεί τις αντιστάσεις του χθες, αλλά και του σήμερα, έχοντας παρόλα αυτά κατά νου τους πραγματικούς σκοπούς της εξωτερίκευσής του, χωρίς να καταχράζεται τα μέσα για την επίτευξη των στόχων του. Γιατί οι εξεγέρσεις δεν επαναλαμβάνονται, απλά συμβαίνουν.

Αντιφασιστική πορεία γειτονιάς 15/9

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΦΥΣΣΑΣ ΖΕΙ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

Στις 18 Σεπτέμβρη 2017 βρισκόμαστε ξανά στους δρόμους για να διαδηλώσουμε την εναντίωσή μας απέναντι σε κάθε είδους πολιτικό μόρφωμα και κοινωνική συμπεριφορά με καταπιεστικά χαρακτηριστικά. Πιο συγκεκριμένα ξαναβρισκόμαστε για να δηλώσουμε πως στεκόμαστε απέναντι σε κάθε εχθρό της ελευθερίας και της διαφορετικότητας, απέναντι σε κάθε παρακρατικό ή κρατικό μηχανισμό που τραμπουκίζει το «ντόπιο» ή μη εργατικό δυναμικό της χώρας για να γίνει πιο αποδοτικό για τα αφεντικά, το οποίο αν αντισταθεί κινδυνεύει η ίδια του η ζωή.

Τέσσερα χρόνια πριν, ο αντιφασίστας Παύλος Φύσσας δολοφονείται από τα τάγματα εφόδου του νεοναζιστικού κόμματος χρυσή αυγή. Τότε, ξεκινά ένας κύκλος διαδικασιών του αστικού κράτους (δίκες) και των μμε, ώστε να αποδειχθεί πως η δολοφονία δεν είχε πολιτικά χαρακτηριστικά και ότι ο καπιταλισμός δεν έχει καμία απολύτως σχέση με τον εθνικοσοσιαλισμό και τον φασισμό. Ξεχνάνε, βέβαια, μες στην αναμπουμπούλα εκείνης της περιόδου να αναφέρουν τις σχέσεις της χ.α. με το μεγάλο κεφάλαιο της χώρας, τις δολοφονικές απόπειρες (πετυχημένες ή μη) ενάντια σε κομμουνιστές και αναρχικούς αντιφασίστες αγωνιστές από τη δεκαετία του '90 μέχρι σήμερα, αλλά και τον καθημερινό εκφασισμό της κοινωνίας που οδηγεί σε βίαιες ενέργειες εις βάρος μεταναστών/-τριών.

Δεν τρέφουμε αυταπάτες πως η αστική τάξη και δικαιοσύνη τρέφουν συμπάθεια προς το αντιφασιστικό κίνημα. Αντιθέτως, έχουν αποδείξει έμπρακτα την εναντίωση της σε δομές αλληλεγγύης και ελευθερίας (βλέπε αντιφασιστικές μοτοπορείες στην Αθήνα το '12, αλλά και πιο πρόσφατα, την στάση της αστυνομίας στην πόλη μας σε κάθε αντιφασιστική δραση: κάλυψη/ προστασία των νεοναζιστικών δράσεων και βία προς τους αντιφασίστες).

Αν νόμιζε κανείς πως με τη δίκη της χ.α. ο αντιφασιστικός αγώνας θα σταματούσε, είναι βαθιά νυχτωμένος. Ποτέ καμία κυβέρνηση σε αστικό κράτος δεν εξάλειψε τις καταπιεστικές λογικές και πρακτικές πολύ απλά γιατί θα εξάλειφε τον ίδιο της τον εαυτό. Ο τρόπος διαχείρισης της νεοναζιστικής απειλής αναλύεται με δυο λόγια στο εξής: «Μείνε ικανοποιημένη με αυτά που έχεις και μη ζητάς παραπάνω γιατί αν έρθουν αυτοί...» Όσοι και όσες δε συμβιβάζονται με αυτόν τον εκβιασμό χαρακτηρίζονται εχθροί της ελευθερίας. Εχθροί απέναντι σε αυτόν τον εκβιασμό βρισκόμαστε κι εμείς έχοντας πάρει ξεκάθαρη θέση με την πλευρά των καταπιεσμένων. Από το χώρο εργασίας ενάντια στα αφεντικά που σε αναγκάζουν να δουλεύεις Κυριακές, το σχολείο που σε καταπιέζει για να σπουδάσεις και να μη γίνεις άνεργος με τη μία, τη γειτονιά που σε κοιτά με μισό μάτι γιατί δεν είσαι πρότυπο γυναίκας, βρισκόμαστε δίπλα σου για να κρατήσουμε τις γειτονιές μας καθαρές από τέτοιες σάπιες λογικές.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ 14 ΔΕΚΕΜΒΡΗ
-
ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΕ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΚΑΜΑΡΑ 10.30

Η κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα εντείνει με γοργούς ρυθμούς τις συνθήκες φτώχειας και εξαθλίωσης στους από τα κάτω. Μπορούμε να βρούμε το νήμα που ενώνει τις πολιτικές διαχείρισης των ζωών μας με την ταυτόχρονη υποτίμησή τους και την καταστολή που δέχονται αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας που προσπαθούν να δημιουργήσουν ρήγματα στο υπάρχον χρεοκοπημένο σύστημα κράτους και αφεντικών.

Το πρόσχημα της οικονομικής κρίσης και το εμπόριο ελπίδας από τους σημερινούς διαχειριστές της εξουσίας ανοίγει δρόμο από την μια στην όλο και μεγαλύτερη υποτίμηση της ζωής των από τα κάτω μέσα από συνθήκες που διαγράφουν μια ζοφερή πραγματικότητα. Από την άλλη στην συνειδητοποίηση κομματιών της κοινωνίας πως η διαμεσολάβηση και η ανάθεση πλέον δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα άλλο πέρα από την επίταση της εκμετάλλευσης πάνω στις ζωές των καταπιεσμένων.

Η πολιτική διαχείρισης του ΣΥΡΙΖΑ αφενός προσπαθεί να δημιουργήσει όρους κοινωνικής ειρήνευσης και ταξικής συνεργασίας και αφετέρου να καταστείλει φωνές αντίστασης που αρθρώνονται ενάντια στο υπάρχον σύστημα. Η επιβολή ολοένα και σκληρότερων οικονομικών μέτρων, η προσπάθεια εγκαθίδρυσης ενός εργασιακού μεσαίωνα, η καταστολή κοινωνικών και ταξικών αγώνων, η πριμοδότηση των φασιστών μέσω της νομιμοποίησής τους, η πολιτική μετάβαση από την ενσωμάτωση στην καταστολή, η αλλαγή θέσης στον παγκόσμιο χάρτη σε συνάρτηση με τον πόλεμο, σκιαγραφούν και συμπληρώνουν το παζλ της καθημερινότητας, τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό.

Η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, οι «λευκές νύχτες», οι «μαύρες παρασκευές», η επίθεση των ΜΑΤ στο υπ. Παιδείας σε φοιτητές, οι πλειστηριασμοί α' κατοικίας, η εργοδοτική αυθαιρεσία με τρανταχτό παράδειγμα τα public που αρνούνται να αποδώσουν το ποσό που έχει επιδικαστεί στους απολυμένους της εταιρίας και το πρόσφατο παράδειγμα καταχρηστικής και εκδικητικής απόλυσης στο aromalab στο Ωραιόκαστρο Θεσσαλονίκης, ο δεύτερος μέσα σε λίγους μήνες θάνατος εργαζόμενου στην καθαριότητα στον δήμο Ζωγράφου είναι μερικά από τα παραδείγματα διαχείρισης της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ.

Παράλληλα, η πολιτική διαχείριση ελέγχου και καταστολής της κυβέρνησης επεκτείνεται σε όλο το φάσμα της κοινωνίας, με χαρακτηριστικά παραδείγματα: το ξεροκόμματο του κοινωνικού μερίσματος, η εισαγωγή του ηλεκτρονικού εισιτηρίου στα ΜΜΜ που επιτάσσει τον έλεγχο, εξαιρεί κοινωνικά κομμάτια και αισχροκερδεί σε βάρος μας, η στοχοποίηση δομών του κοινωνικού και ταξικού αγώνα, των αυτοοργανομένων δομών με πρόσφατο παράδειγμα την επίδοση κλήσεων σε 16 άτομα για την κατάληψη Mundo Nuevo στην Θεσσαλονίκη από τους μπάτσους,, η προφυλάκιση 9 Κούρδων και Τούρκων πολιτικών προσφύγων, οι άθλιες συνθήκες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι διώξεις μεταναστών στην Μόρια, η εγκατάσταση πυρηνικών στον Άραξο, τα κρατικά και καπιταλιστικά εγκλήματα στον Σαρωνικό, την Χαλκιδική και τον Αχελώο.

Οι εργατικοί αγώνες και διεκδικήσεις έρχονται αντιμέτωποι με την κρατική καταστολή ήδη από την πρώτη στιγμή που εκφράζονται και βλέπουμε μια προσπάθεια της κυβέρνησης (και σε νομοθετικό επίπεδο και σε κατασταλτικό) να ποινικοποιήσει τον συνδικαλισμό. Από τις συλλήψεις στα Market In στα Ιωάννινα και τις διώξεις μελών του ΣΣΜ στην Αθήνα, από τις προληπτικές προσαγωγές

και την στοχοποίηση εργαζόμενων στα ΜΜΜ μέχρι και την επίθεση των δυνάμεων καταστολής στους διαδρόμους των ειρηνοδικείων ενάντια σε όσους μπλοκάρουν την διεξαγωγή των πλειστηριασμών είναι κοινός τόπος η ολοκληρωτική επιβολή του νόμου και της τάξης.

Σε απόλυτη συμφωνία με τα παραπάνω έρχονται να προστεθούν οι νέες διατάξεις σχετικά με το δικαίωμα κήρυξης απεργίας, το οποίο ουσιαστικά καταργείται καθώς απαιτείται το 50% των εγγεγραμμένων μελών αλλά και η τροποποίηση σχετικά με τα εργατικά ατυχήματα, όπου ξεκάθαρα πλέον ο εργοδότης δεν φέρει την ευθύνη αυτών.

Η κατάργηση της απεργίας, ουσιαστικά, και το ξελάσπωμα των αφεντικών επιβεβαιώνει την πολιτική της καταστολής, την μετάβαση από την ενσωμάτωση στην καταστολή. Ό,τι παλιότερα μπορούσε να ενσωματωθεί και να χάσει τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά του, τα ακηδεμόνευτα και αδιαμεσολάβητα, πλέον ορίζεται ως κάτι που πρέπει να κατασταλεί, να εξαφανιστεί, διότι τίποτα δεν εξυπηρετεί η ύπαρξή του στους πολιτικούς διαχειριστές της εξουσίας.

Στην ίδια κατεύθυνση με διαφορετικό τρόπο, επιβεβαιώνοντας την πραγματική σημασία της απεργίας, κινείται και η ετήσια κήρυξη απεργίας της ΓΣΕΕ για τον προϋπολογισμό. Στην κατεύθυνση της απαξίωσης των απεργιών, της απομαζικοποίησης, της προσπάθειας να μην είναι καθοριστικές. Την ίδια στιγμή που η συνδικαλιστική ηγεσία των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ κήρυττε απεργία για τον προϋπολογισμό, αποσιωπούσε την κατάθεση νέων διατάξεων προς ψήφιση για την κατάργηση της ίδιας της απεργίας. Από την άλλη, η συνδικαλιστική οργάνωση του ΚΚΕ, το ΠΑΜΕ, ενώ διατυμπανίζει τη μαχητικότητα του στους χώρους εργασίας, ουσιαστικά εκκινεί και οργανώνει διεκδικητικούς αγώνες ελεγχόμενους αποκλειστικά από το ίδιο και πολιτικά ακίνδυνους. Η γραφειοκρατική του δομή έχει δείξει από καιρό τα όρια της.

Είναι ξεκάθαρο πως όποια μορφή αντίστασης ξεπηδά δεν μπορεί να είναι καθοδηγούμενη, αλλά να ξεπηδά ως πηγαία αντίδραση, με ριζοσπαστικά, πολιτικά και ταξικά χαρακτηριστικά, απέναντι στην υποβάθμιση και την εξαθλίωση των ζωών μας. Δηλαδή να στρέφεται ενάντια στις ίδιες τις ρίζες της κρατικής πολιτικής, να στοχεύει στην ίδια την ουσία των εξουσιαστικών συστημάτων.

Εμείς από την πλευρά μας οφείλουμε να αγωνιστούμε με ένα σαφή προσανατολισμό, να κάνουμε μέσα από τον συνεχή και οργανωμένο αγώνα τις απεργίες και πάλι επικίνδυνες για το κράτος και τα αφεντικά. Μέσα από σωματεία βάσης, οριζόντια και αντιιεραρχικά σχήματα, συνελεύσεις γειτονιάς, μαζί με φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενους, άνεργους, στους χώρους εργασίας, τα σχολεία και τις σχολές να δώσουμε τις μάχες αυτές στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες που θα έχουν ως πυξίδα την οικοδόμηση ενός κόσμου ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης.
καλούμε όλους και όλες να κάνουμε την απεργία της 14ης Δεκέμβρη και πάλι επικίνδυνη για το χρεοκοπημένο σύστημα κράτος και κεφαλαίου.

ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΟΙ, ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ 14ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗ
ΚΑΜΑΡΑ 10:30

Συλλογικότητα για τον κοινωνικό αναρχισμό «Μαύρο και Κόκκινο» | μέλος Α.Π.Ο –Ο.Σ.
Libertatia – Ομάδα για τον Ελευθεριακό Κομουνισμό

ΠΟΡΕΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ MUNDO NUEVO-ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ

Τα τελευταία χρόνια κράτος και παρακράτος επιτίθενται και απειλούν τις κοινωνικές δομές του κινήματος – καταλήψεις και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους. Πιο συγκεκριμενά τις τελευταίες μέρες το τμήμα Προστασίας Πολιτεύματος της Ασφάλειας Θεσσαλονίκης παραδίδει κατ' οίκον κλήσεις σε όλη την Ελλάδα με τις οποίες ζητά από 16 άτομα να προσέλθουν σε προανακριτική εξέταση ώστε να δώσουν εξηγήσεις σε σχέση με την κατάληψη του κτηρίου της ''Mundo Nuevo''. Μόνο κριτήριο για την επίδοση των κλήσεων ήταν η εξακρίβωση στοιχείων στα άτομα κάποια στιγμή στο παρελθόν.

Για εμάς αυτές οι τακτικές θυμίζουν κάτι από τα γνωστά είτε είναι εκκενώσεις είτε είναι απειλές ο στόχος είναι ο ίδιος,καταστολή, τρομοκρατία και στοχοποίηση. Όπως έχουμε ξαναπεί,λοιπόν, τέτοιες πρακτικές δεν μας φοβίζουν ούτε μας τρομοκρατούν, αλλά ατσαλώνουν τη συνείδηση και τη θέλησή μας στον αγώνα ενάντια στο φασισμό και στο σύστημα που τον γεννά, τον καπιταλισμό.

Για μας ο ρόλος, των καταλήψεων είναι σημαντικός, καθώς αποτελούν μια προεικόνιση μιας άλλης κοινωνίας μέσα από τον τρόπο που λειτουργούν, δηλαδή χωρίς ιεραρχία, με οριζόντιες και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες. Αποτελούν ακόμα κέντρα αντίστασης απέναντι στην καταστολή του κράτους και του παρακράτους (φασίστες, πρεζέμποροι κτλ) και γι' αυτό στοχοποιούνται. Τέλος, μέσα από διάφορες δομές καλλιεργούν την ανάπτυξη μιας άλλης κουλτούρας, απαλλαγμένης από την εμπορευματοποίηση των μορφών τέχνης μέσα στον καπιταλισμό. Εν ολίγοις οι καταλήψεις για εμάς είναι χώροι ελευθερίας, δημιουργικής ενασχόλησης με την πολιτική, δομές κάλυψης στεγαστικών αναγκών, χώροι δημιουργίας μιας ελεύθερης κουλτούρα αντίστασης στον καπιταλισμό και αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων, και ως τέτοιες θα τις υπερασπιστούμε.

Θα θέλαμε, τέλος, να τονίσουμε ότι παρά τις τελευταίες απειλές εκκενώσεων που υπάρχουν τόσο στην πόλη μας όσο και αλλού, εμείς στεκόμαστε αλληλέγγυοι-ες στις καταλήψεις που απειλούνται είτε από τις αρχές είτε από τις επιθέσεις φασιστών και θα είμαστε εκεί για να τις στηρίξουμε. Εκφράζουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη μας στην mundo nuevo και στηρίζουμε την περιφρούρησή της, δηλώνοντας ότι δεν θα αφήσουμε καμία κατάληψη έρμαιο στα χέρια των αρχών.

Να υπερασπιστούμε τους χώρους μας, ως σημεία ρήξης με το πλέγμα των εκμεταλλευτικών σχέσεων, αντίστασης και πραγμάτωσης των προταγμάτων μας για μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας.

Libertatia όμαδα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό
Πορεία : Πέμπτη 21/12

Από τη μνήμη της εξέγερσης…

Πέρασαν 44 χρόνια από την ημέρα που τα χουντικά τανκς έριξαν τις πύλες του Πολυτεχνείου στην Αθήνα, σκορπώντας τον θάνατο και καταστέλλοντας την φοιτητική εξέγερση που βρισκόταν σε εξέλιξη. Η επιχειρούμενη «δημοκρατική μετάβαση» μέσω του ξεπλύματος της δεξιάς απέτυχε μπροστά στον κίνδυνο που ενσάρκωναν για το καθεστώς οι εξεγερμένες μάζες των φοιτητών,-τριών, οι οποίες και έδειχναν τον γενικότερο αναβρασμό που υπήρχε στην κοινωνία εναντίον του χουντικού καθεστώτος και όσων αυτό εκπροσωπούσε (αντικομμουνισμό, ξένα συμφέροντα, μεγάλο κεφάλαιο). Δεν νομίζουμε ότι υπάρχει ανάγκη να αναφέρουμε και να αναλύσουμε τα ιστορικά γεγονότα της εξέγερσης, αλλά και αυτά που ακολούθησαν ως την πτώση της δικτατορίας, καθώς είναι λίγο πολύ γνωστά και χιλιοειπωμένα. Για εμάς, σημαντικά είναι να αναφερθούν τόσο ο τρόπος με τον οποίο η εξουσία και το μετέπειτα αστικοδημοκρατικό καθεστώς εκμεταλλεύτηκαν το γεγονός της εξέγερσης, καθώς και η οπτική μέσα από την οποία αντιμετωπίζουμε την εξέγερση του Πολυτεχνείου στο σήμερα. Αρχικά, λοιπόν, το καθεστώς της λεγόμενης «μεταπολίτευσης» έχει προσπαθήσει να καπηλευτεί τον χαρακτήρα της εξέγερσης, μετατρέποντάς την σε μια στείρα επέτειο προς τιμήν της «δημοκρατίας», ξεχνώντας ίσως ότι η σχέση του επίσημου κράτους με τους ακροδεξιούς-φασιστικούς παρακρατικούς μηχανισμούς τόσο πριν όσο και μετά τη δικτατορία παρέμεινε στενή και οργανική για τη λειτουργία τους εκατέρωθεν. Αλλά ακόμη και σήμερα, η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να αντλήσει πολιτική υπεραξία από το γεγονός αυτό, πρακτική που εντάσσεται στην προσπάθεια προώθησης μέτρων και πολιτικών που πλήττουν το προλεταριάτο (ντόπιο και ξένο), αλλά και τα καταπιεσμένα κοινωνικά στρώματα, μέσα από ένα «αριστερό» προσωπείο. Εξάλλου, όπου δεν μπορεί να προχωρήσει η πολιτική του «καρότου», θα υπάρχει πάντα και το «μαστίγιο» της καταστολής και των διαφόρων φασιστικών μορφωμάτων για να χτυπήσει τους από τα κάτω και τα ριζοσπαστικά κινήματα.

Στις εξεγέρσεις του μέλλοντος…

Από την άλλη, όμως, η ύφεση των κινημάτων το τελευταίο διάστημα έχει δημιουργήσει μια τάση μαζικοποίησης μόνο σε παρόμοιες επετείους, οι οποίες συνήθως συνοδεύονται από «επετειακού» (και γραφικού θα λέγαμε) χαρακτήρα συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Για εμάς σημαντικό δεν είναι να μένουμε στις εξεγέρσεις και τις συγκρούσεις του παρελθόντος μέσα από κανονισμένα ραντεβού, αλλά να δημιουργήσουμε τις συνθήκες και τις προϋποθέσεις εκείνες για τις εξεγέρσεις του μέλλοντος. Με την οριζόντια, ριζοσπαστική και ταξική οργάνωση των εκμεταλλευόμενων με πολιτικά χαρακτηριστικά μπορούμε να φτιάξουμε τις δομές εκείνες που θα προεικονίσουν μια κοινωνία ισότητας και θα δημιουργήσουν το κατάλληλο έδαφος που θα οδηγήσει σ' αυτή. Ως γνωστόν, η σύγκρουση ανοίγει περάσματα και η οργάνωση δημιουργεί προϋποθέσεις.
Σε ένα περιβάλλον σήψης και παρακμής εμείς επιλέξαμε το δρόμο της ανατροπής. Με χαρακτηριστικό μας γνώρισμα και αρχή, ότι ως πολιτικές οντότητες συμμετέχουμε ενεργά στη κοινωνική διάδραση που παίρνει σάρκα και οστά στις καθημερινές μας λειτουργίες επιλέξαμε τα λόγια να γίνονται πράξη. Οραματιζόμαστε και δουλεύουμε για ένα κοινωνικό σύστημα που τα πάντα θα οργανώνονται, θα μοιράζονται και θα χρησιμεύουν με σκοπό την ισότητα και το καταμερισμό ευθυνών και εργασιών. Με γενική αφετηρία τα παραπάνω δεν μας αντιπροσωπεύει ο μηδενισμός, η τυχαιότητα και ο ατομισμός. Γνωρίζουμε, επίσης, πολύ καλά ότι τα ιδανικά μας δεν θα πραγματοποιηθούν με ειρηνικό τρόπο και ότι κανένας δεν θα μας τα χαρίσει χωρίς μάχη-πάλη και γι' αυτό αγωνιζόμαστε στο σήμερα για ένα κόσμο ισότητας, με αντίσταση, συλλογικοποίηση και επίθεση προς τις υπάρχουσες καταπιεστικές συνθήκες.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΣ ΜΕ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Κατάληψη Libertatia

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ
ΟΙ ΤΑΞΕΙΣ ΔΕ ΜΕΤΡΙΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΦΥΛΗ

«Μακεδονικό ζήτημα»: μια παλιά υπόθεση

Το τελευταίο διάστημα με αφορμή την πρόθεση των κυβερνήσεων Ελλάδας και ΠΓΔΜ για εξέρευση λύσης στο θέμα του ονόματος της δεύτερης, η εθνικιστική ρητορική έχει κατακλύσει ξανά το δημόσιο λόγο προσφέροντας εύφορο έδαφος στον υφέρποντα φασισμό της ελληνικής κοινωνίας.Η ιστορία αυτή, όμως, πάει πάνω από έναν αιώνα πίσω, διαπλέκοντας τα συγκρουόμενα συμφέροντα του ελληνικού εθνικισμού και των εθνικισμών άλλων Βαλκανικών χωρών. Η εθνική αφήγηση έχει αλλάξει κατά καιρούς πότε θεωρώντας αυτούς τους πληθυσμούς ως «Βουλγαρικούς» πότε ως «Βουλγαρόφωνους Έλληνες πιστούς στο Πατριαρχείο» πότε ως «Μακεδόνες» προκειμένου να ενσωματωθούν στο ελληνικό κράτος και πότε ως «Σλαβομακεδόνες». Η τωρινή θέση εθνικιστικών κύκλων ότι η Μακεδονία είναι μία και ελληνική δεν μας εκπλήσσει καθόλου ότι προέρχεται από τη χουντική περίοδο και ξεθάφτηκε το 1992 από τον τότε σύμβουλο του Μητσοτάκη για τα «εθνικά ζητήματα» αλλά και αντιπρόεδρο επί χούντας της (διορισμένης από τον Παπαδόπουλο) «Συμβουλευτικής», Νικόλαο Μέρτζο. Η θέση αυτή συμβαδίζει αρκετά με την πολιτική του ελληνικού κράτους ως σήμερα, παρόλο που έχει υιοθετηθεί μια ηπιότερη στάση από τις εκάστοτε κυβερνήσεις τα τελευταία χρόνια. Κάθε φορά, όμως, αυτό που παραμένει ίδιο είναι μια εθνική αφήγηση πλήρως ευθυγραμμισμένη με τα εκάστοτε «εθνικά συμφέροντα», που δεν είναι άλλα από τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.

Για άλλη μια φορά, μετά από 25 χρόνια, στην ελληνική κοινωνία μπαίνουν ψευδοδιλήμματα που την αποπροσανατολίζουν από την πραγματική χροιά του ζητήματος, που δεν είναι η εθνική, όπως διατείνονται όλοι, αλλά η πολιτική-ταξική. Κι αυτό γιατί το νόημα της όλης βιασύνης για να λυθεί το ζήτημα είναι η πρόθεση του γειτονικού κράτους να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ και η αναγκαιότητα της σταθεροποίησης της συμμαχίας Ελλάδας-Ισραήλ-Κύπρου στην περιοχή υπό την αιγίδα των ΗΠΑ. Με την εξεύρεση λύσης στο όνομα, η Ελλάδα μπορεί να παίξει ρόλο ισχυρού εταίρου στην περιοχή της ανατολικής Μεσογείου, ενώ ταυτόχρονα εξυπηρετεί και τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης. Ταυτόχρονα, η κινητοποίηση μιας μερίδας του πληθυσμού γύρω από το ζήτημα, αποπροσανατολίζει την κοινή γνώμη, την ίδια ώρα που ψηφίζονται μέτρα, όπως η κατάργηση της απεργίας. Αυτός, εξάλλου, είναι και ο ιστορικός ρόλος του εθνικισμού: συσπείρωση του πληθυσμού γύρω από έναν κοινό εχθρό στο εξωτερικό, ώστε να ξεχαστούν τα προβλήματα στο εσωτερικό της χώρας, να αποδυναμωθούν τα ριζοσπαστικά κινήματα, να αλληλοφαγωθούν οι προλετάριοι και οι καταπιεσμένοι και εντέλει κερδισμένη να βγει η άρχουσα τάξη, πολιτικά ισχυρή και μη αμφισβητήσιμη.

Η καταπίεση και η περαιτέρω υποβάθμιση των ζωών μας δεν πρόκειται να αλλάξουν. Ο αποπροσανατολισμός μας από την εντεινόμενη αυτή συνθήκη το μόνο που θα κάνει είναι να ενισχύσει το κράτος και το κεφάλαιο. Εξάλλου, το μακρύ του χέρι, οι φασίστες θα βρίσκονται στα συλλαλητήρια για την ελληνικότητα της Μακεδονίας. Δεν είναι τυχαίο ότι μαζί με τους διάφορους «παμμακεδονικούς συλλόγους», καλούν κάθε είδους φασιστικής γκρούπας και φυσικά μια σταθερά εθνικιστική και μισαλλόδοξη μερίδα της ελληνικής εκκλησίας. Το δήθεν «ακομμάτιστο» αυτό συνονθύλευμα το μόνο που θα κάνει είναι να δώσει δημόσιο λόγο και κοινωνική νομιμοποίηση σε κάθε λογής φασίστες για να χύσουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο ενάντια σε καθετί που θεωρείται επικίνδυνο από το σύστημα και πρέπει να εξαφανιστεί.

ΜΟΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ Ο ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Ο διεθνισμός αποτελεί την μόνη εφικτή, ενωτική και ειρηνική λύση. Κι αυτό γιατί δεν επιζητεί την εξόντωση πληθυσμών και ολόκληρων λαών. Αντίθετα, προτάσσει την αλληλεγγύη των προλετάριων και των καταπιεσμένων ενάντια σ' αυτούς που μας εκμεταλλεύονται και καταστρέφουν τις ζωές μας. Κι ας μην γελιόμαστε. Μπορεί το περιεχόμενο να αλλάζει, όμως η μορφή της εκμετάλλευσης είναι ίδια και στις δυο πλευρές των συνόρων, όπως και σε κάθε κράτος. Φτωχοποίηση, υποβάθμιση των ζωών μας, αφαίρεση των δικαιωμάτων μας είναι μόνο μερικές από τις πτυχές της επίθεσης που έχουν εξαπολύσει κράτος και κεφάλαιο εναντίον μας. Και η μόνη πραγματική αντίσταση είναι η ταξική - αντικρατική - διεθνιστική.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΗ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

LIBERTATIA

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

ΑΜΕΣΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΛΗΨΗ ΤΗΣ Κ.Β. ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ

Στις 18 Σεπτέμβρη του 2017 η εργαζόμενη στην εταιρία Aromalab, που στεγάζεται στο Ωραιόκαστρο Θεσσαλονίκης, απολύεται αιφνιδιαστικά, για λόγους εκδικητικούς, καταχρηστικούς και ξένους προς το αντικείμενο εργασίας της. Η εργαζόμενη απασχολούνταν στην εταιρία ως χημικός με σύμβαση όμως υπαλλήλου γραφείου και υποχρεωνόταν να κάνει μια σειρά από εργασίες που δεν αντιστοιχούσαν στο καθεστώς υπό το οποίο προσλήφθηκε, τόσο ως χημικός όσο έστω και ως υπάλληλος γραφείου. Όταν η εργοδοσία την υποχρέωσε εκτός των άλλων να πραγματοποιήσει και τις καθαριότητες των κοινόχρηστων ή μη χώρων των εγκαταστάσεων της εταιρείας (τουαλέτες, κουζίνα, γραφεία εργοδοτών κ ά.) η εργαζομένη υπερασπίστηκε το δικαίωμα αυτής καθώς και όλων των συναδέλφων της στη μη πραγμάτωση αυτών καθώς δεν αντιστοιχούσαν στις συμβάσεις τους και έπειτα από μια φρονηματικού χαρακτήρα αιτιολόγηση απολύεται. Απολύεται όχι γιατί δεν ήταν καλή στη δουλειά της, μιας και ακόμη και κατά τη γνωστοποίηση της απόλυσης η εταιρεία φρόντισε να της επισημάνει πόσο ευχαριστημένη ήταν από τη δουλειά της, αλλά γιατί είναι απρόθυμη, απείθαρχη και ασέβαστη καθώς έφερε αντίρρηση στις επιταγές της εργοδοσίας για την πραγμάτωση των καθαριοτήτων.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Απέναντι στην συνθήκες γαλέρας που έχουν επιβληθεί υπάρχουν πολλά ενθαρρυντικά παραδείγματα αντίστασης και αγώνα όπως αυτά των εργαζομένων στα καταστήματα Public της Πάτρας και της Καλαμάτας που διεκδικούν τα δεδουλευμένα τους καταγγέλλοντας τις εξοντωτικές συνθήκες εργασίας που τους έχουν επιβληθεί, των πρώην εργαζομένων των Market in στα Ιωάννινα που διεκδικούν τα δεδουλευμένα τους ενώ παράλληλα η σχετική απεργιακή κινητοποίηση χτυπιέται από τις δυνάμεις καταστολής οδηγώντας σε συλλήψεις και των εργαζομένων στην κλινική «Λυσίμαχος Σαραφιανός» στη Θεσσαλονίκη οι οποίοι παραμένουν απλήρωτοι. Από την πλευρά μας δεν έχουμε παρά σταθούμε αλληλέγγυοι στους εργαζομένους και να αγωνιστούμε πλάι τους για μια ζωή με αξιοπρέπεια.

Συνέλευση αλληλεγγύης στην εργαζόμενη του Aromalab
sineleusial2017@hotmail.com

Ένας σχολιασμός πάνω στον νόμο για την αλλαγή φύλου

«Ήμουν επαναστάτρια. Ακόμη είμαι. Είμαι περήφανη που περπάτησα αυτό το δρόμο, που βοήθησα να αλλάξουν νόμοι. Ήμουν περήφανη που το έκανα, είμαι περήφανη που το κάνω ακόμη, με όποιο κόστος». S.Rivera

Μια εισαγωγή για το ΛΟΑΤΚΙ κίνημα

Ομοφυλόφιλοι, τρανς και γυναίκες θέτουν τις ρίζες του LGBTGI κινήματος διαδηλώνοντας ενάντια στη σεξουαλική καταπίεση, από τα τέλη του 19ου αιώνα. Σημείο αναφοράς αυτού του κινήματος είναι η εξέγερση του Stonewall. Τέτοιου είδους εξεγέρσεις λάμβαναν χώρα συχνά τη δεκαετία του '60, σε περιοχές της Αμερικής που συγκεντρώνονταν ΛΟΑΤΚΙ άτομα όπου αντιμετωπίζανε τις διακρίσεις των καταστημάτων σε βάρος τους, και χωρίς λόγο εξευτελιστικές συλλήψεις και έρευνες από την αστυνομία. Όλα αυτά στην Αμερική όπου υπήρχε ένα ξέσπασμα μιας σειράς κινημάτων: ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ, για γυναικεία χειραφέτηση, για αστικά και πολιτικά δικαιώματα στους Αφροαμερικανούς - κίνημα μαύρων πανθήρων.

Τι προβλέπει αυτό το "προοδευτικό νομοσχέδιο"

Νόμο του κράτους αποτελεί εδώ και κάποιους μήνες το νέο "προοδευτικό" θεσμικό πλαίσιο για την αναγνώριση της ταυτότητας φύλου των διεμφυλικών, από την ηλικία των 15 ετών. Η διόρθωση γίνεται με δικαστική διαδικασία, όπου αυτοπροσώπως ο ενδιαφερόμενος δηλώνει το επιθυμητό φύλο, το κύριο όνομα που επιλέγει και το προσαρμοσμένο επώνυμο. Τα «χαρακτηριστικά φύλου» προστίθενται στις προστατευτικές διατάξεις για την καταπολέμηση του ρατσισμού. Πιο συγκεκριμένα για παιδιά ηλικίας 15-17 συστήνεται ο Εθνικός Μηχανισμός Παρακολούθησης και Αξιολόγησης του Σχεδίου Δράσης για τα Δικαιώματα του Παιδιού, με 13μελή σύνθεση (γιατροί και ψυχολόγοι που αποφασίζουν αν το παιδί είναι ψυχικά υγιές). Μέχρι τώρα για να γίνει «διόρθωση φύλου» έπρεπε να προηγηθεί σχετική χειρουργική παρέμβαση μη αναστρέψιμη αλλά και ψυχιατρική πραγματογνωμοσύνη. Το νομοσχέδιο ορίζει ότι η ταυτότητα φύλου «περιλαμβάνει την προσωπική αίσθηση του σώματος, καθώς και την κοινωνική και εξωτερική έκφραση του φύλου, που αντιστοιχούν στη βούληση του προσώπου», προσθέτοντας ότι «η προσωπική αίσθηση του σώματος μπορεί να συνδέεται και με αλλαγές που οφείλονται σε ιατρική αγωγή ή άλλες επεμβάσεις που επιλέχθηκαν ελεύθερα».

Τι προβλέπει η πραγματικότητα

Δεν θα σταθούμε φυσικά στο αν το νομοσχέδιο είναι ή όχι σωστό ως προς την τρανς κοινότητα γιατί πολύ απλά το θεωρούμε άλλη μια προσπάθεια της κυβέρνησης για ενσωμάτωση μιας μειονοτικής ομάδας στους κρατικούς μηχανισμούς. Σε καμία περίπτωση δεν θεωρούμε πως τα τρανς άτομα δεν πρέπει να διεκδικούν και άρα να καταφέρουν να κατακτήσουν νομοθετικά δικαιώματα και ίσες ευκαιρίες με τους υπόλοιπους. Αυτό που πιστεύουμε είναι οτι στην πραγματικότητα τίποτα δεν θα αλλάξει για αυτά τα άτομα ως προς την κοινωνική τους ζωή και την ταξική τους θέση Χαρακτηριστική ήταν η συνέντευξη που έδωσε στο κανάλι της βουλής βουλευτής των Ανελ και είπε πως, "η κοινωνία θα δείξει το αν θα νομιμοποιηθεί ή όχι αυτό το νομοσχέδιο" Πρέπει καταρχάς να πούμε πως δεν το εντάσσουμε όλο αυτό στον προοδευτισμό της σημερινής κυβέρνησης. Χρόνια τώρα αυτά τα άτομα διεκδικούν τα δικαιώματα τους και υπήρξαν διάφοροι νόμοι ανά καιρούς που προσπαθούσαν να το "βολέψουν". Στην προκειμένη ήταν ένα ψήφισμα που εξέδωσε η Ευρώπη μέσω της Ε.Υ.Σ.Ε. όπου δέσμευε τα κράτη που το υπέγραψαν και επομένως ο νόμος αυτός έπρεπε να περάσει τώρα. Επίσης το κράτος δεν το έκανε αυτό γιατί θέλει να υπερσπιστεί τα συμφέροντα της κοινότητας αυτής αλλά για να μπορέσει να τους ενσωματώσει και άρα να τους ελέγχει. Όπως ακριβώς έκανε και με τους μετανάστες και με τους ΛΟΑΤΚΙ έτσι και τώρα, και φυσικά όλες αυτές οι αλλαγές με ταξικά χαρακτηριστικά. Πήραν χαρτιά οι μετανάστες που μπόρεσαν και ταξίδεψαν και στη

συνέχεια πλήρωσαν για τη διαμονή τους στη χώρα μας οι υπόλοιποι στα κέντρα κράτησης ή και πουθενά. Η αλλαγή φύλου μπορεί να μην χρειάζεται πλέον χειρουργική επέμβαση χρειάζεται όμως μια δικαστική διαδικασία που ούτε τα παράβολα ίσως να μην μπορούμε να πληρώσουμε. Αυτό που είναι σημαντικό για εμάς είναι το δικαίωμα στην επιλογή, η οποία και θα είναι προϊόν ελεύθερης σκέψης, και δεν θα εξαρτάται αποκλειστικά από γιατρούς και ψυχολόγους. Επίσης, μέσα σε όλο αυτό τον προοδευτισμό που πάει να περάσει αυτό το νομοσχέδιο δυσκολευόμαστε να δούμε την ανοχή της κοινωνίας. Η ελληνική πατριαρχική κοινωνία και ο συντηρητισμός που την διακατέχει θα συνεχίσει να προωθεί τέτοιου είδους διαχωρισμούς. Στην δουλειά, στο σχολείο, την εκπαίδευση και την υγεία (ασφαλιστική κάλυψη) που εκεί βασιλεύει ο εκφοβισμός και ανισότητα, πάνω σε θέματα που αφορούν τρανς μετανάστες και πρόσφυγες, καθώς και θέματα ίσων ευκαιριών, όλα αυτά αποτυγχάνει να τα αντιμετωπίσει το συγκεκριμένο νομοσχέδιο κάτι το οποίο φυσικά και δεν το περιμέναμε. Κάθε χρόνο γίνονται δεκάδες δολοφονίες και επιθέσεις, τόσο στην Ελλάδα όσο και στις άλλες χώρες, τρανς ατόμων για το γεγονός και μόνο ότι είναι τρανς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα και πιο πρόσφατο η ρατσιστική και τρανσφοβική επίθεση σε δύο τρανς γυναίκες, πρόσφυγες στη Λέσβο.
Αναγνωρίζουμε την αναγκαιότητα της νομοθετικής κατοχύρωσης των δικαιωμάτων για όλους. Είμαστε κομμάτι αυτής της κοινωνίας και αντιλαμβανόμαστε την αδικία και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν καθημερινά όσοι δεν έχουν χαρτιά και νόμιμα δικαιώματα. Θα ήταν λοιπόν λάθος να κατακρίνουμε μια τέτοια δίκαιη διεκδίκηση. Δεν μπορούμε όμως να μένουμε σε αυτό γιατί κάτι τέτοιο δεν μας αρκεί. Θεωρούμε λοιπόν τέτοιου είδους διεκδικήσεις κομμάτι του αγώνα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ενός συνολικού αγώνα ενάντια στο εκμεταλλευτικό σύστημα, πιστεύουμε λοιπόν ταυτόχρονα πως είναι δουλειά δική μας, όλων των καταπιεσμένων ομάδων να μιλήσουμε και να κερδίσουμε αυτά που μας ανοίκουν από τα κάτω, δεν μπορούν να αποφασίζουν οι νομοθέτες, οι δικαστές και οι ψυχολόγοι. Η ταυτότητα και η έκφραση φύλου είναι πτυχές της ζωής για τις οποίες δεν μπορεί να έχει λόγο κανένας πέρα από το ίδιο το άτομο. Είναι δική μας δουλειά να αλλάξουμε την κοινωνία μέσα από αγώνες. Αγώνες κοινούς και μαζικούς για την ισότητα και την ελευθερία όλων.

Libertatia, συλλογικότητα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Οι «σελίδες ταξικής μνήμης» αποτελούν μια καινούργια στήλη για το έντυπό μας, που αποτελούσε επιθυμία μας για καιρό. Σκοπός να αναδειχθούν σχετικά άγνωστες ιστορίες παλιότερων κινημάτων ή και γενικότερα ιστορικά γεγονότα που εφάπτονται με τις ελευθεριακές, κομμουνιστικές, σοσιαλιστικές και ριζοσπαστικές ιδέες γενικότερα. Γιατί η ιστορία της αντίστασης και της ουτοπίας γράφεται από τους ανώνυμους ανθρώπους, αυτούς που δημιουργούν τα πάντα, χωρίς να μαθαίνουμε τα ονόματά τους. Οι αγώνες μπορεί να χάνονται και οι αναμνήσεις να ξεθωριάζουν και να πέφτουν στο κενό της λήθης, όμως πολλές φορές το μόνο που αρκεί είναι να ακολουθήσεις «τα χνάρια της χαμένης μνήμης, της αγάπης και του πόνου, που μπορεί να μη φαίνονται, αλλά δεν σβήνουν», όπως θα έλεγε και ο Γκαλεάνο. Πρώτη ιστορία με την οποία θα καταπιαστούμε είναι αυτή της εξέγερσης των εργατών και αγροτών στη μακρινή Παταγονία στις αρχές της δεκαετίας του 1920.

Η εξέγερση της Παταγονίας

Η κατάσταση στην Αργεντινή

Βρισκόμαστε, λοιπόν, στο 1920. Έχει μόλις δυο χρόνια που τελείωσε ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος και οι επιπτώσεις του είναι ορατές στην ευρωπαϊκή ήπειρο κι όχι μόνο. Κύματα επαναστατικών εκρήξεων ξεσπούν σε πολλές χώρες με κυριότερο την ρωσική επανάσταση του 1917.

Τα χρόνια εκείνα βρίσκουν την Αργεντινή να αναπτύσσει τη βιομηχανία στο εσωτερικό της (κυρίως στην πρωτεύουσα, το Μπουένος Άιρες), ενώ κύριος εξαγωγικός τομέας αποτελεί η κτηνοτροφία. Παράλληλα, όμως, στις όχθες του Ρίο ντε λα Πλάτα καταφθάνουν συνεχώς μετανάστες εργάτες από τη διαλυμένη μεταπολεμική Ευρώπη και ανάμεσά τους βρίσκονται πολλοί που ασπάζονται τις αναρχικές, κομμουνιστικές και σοσιαλιστικές ιδέες.

Στη πολιτική κατάσταση της χώρας δεσπόζει ο πρόεδρος Χουάν Ιπόλιτο ντελ Σαγράδο Κορασόν ντε Χεσούς Ιριγκόγκεν Αλέμ, επικεφαλής της Ριζοσπαστικής Πολιτικής Ένωσης (Unión Cívica Radical, UCR), της πολιτικής παράταξης που ιδρύθηκε το 1899 με σκοπό να αποτελέσει σημείο αναφοράς όλων των δυνάμεων που αντιπολιτεύονταν το καθεστώς του συντηρητικού Μιγκέλ Άνχελ Χουάρες Σέλμαν. Πρόκειται για συνασπισμό πολλών και διαφόρων τάσεων, από συντηρητικούς φιλελεύθερους μέχρι σοσιαλιστές, ενώ ακόμη και σήμερα εξακολουθεί να είναι μια από τις πιο ισχυρές πολιτικές δυνάμεις της Αργεντινής και αποτελεί μέλος της Σοσιαλιστικής Διεθνούς. Δυο φορές, το 1890 και το 1893, με την υποστήριξη μονάδων του στρατού και του πολεμικού ναυτικού, το Επαναστατικό Συμβούλιο του κόμματος αποπειράθηκε, δίχως θετική κατάληξη, να καταλύσει με όπλα το ολιγαρχικό καθεστώς. Οι δυο συνεχόμενες στρατιωτικές ήττες προκάλεσαν κρίση που έφερε το κόμμα στα πρόθυρα διάλυσης. Ωστόσο, ο ισχυρός ηγέτης του στην επαρχία Μπουένος Άιρες, Ιπόλιτο Ιριγκόγκεν, ανασύνταξε τη Ριζοσπαστική Ένωση και το 1905 τέθηκε επικεφαλής της επανάστασης κατά του επίσης συντηρητικού Μανουέλ Κιντάνα. Όμως και πάλι τα προεδρικά στρατεύματα ήταν οι τελικοί νικητές.

Ό,τι δεν κατάφερε ο Ιριγκόγκεν το 1905, το κατάφερε το 1916 κερδίζοντας τις προεδρικές εκλογές, τις πρώτες στην ιστορία της χώρας με καθολική και μυστική ψήφο όλων των ενήλικων αντρών. Ήταν ο εκφραστής της μεσαίας τάξης, αλλά και πολλών εργατών, αφού προωθούσε μέτρα όπως η θέσπιση του οκτάωρου και η κυριακάτικη αργία. Το πρόγραμμά του για εκδημοκρατισμό της χώρας φαινόταν ότι θα έβαζε τέλος στην κυριαρχία των ολιγαρχικών.

Στη διάρκεια της πρώτης προεδρικής θητείας του Ιπόλιτο Ιριγκόγκεν (1916-22) η Ιστορία κατέγραψε την ανελέητη καταστολή που επιφύλαξαν ο στρατός και οι παραστρατιωτικοί στις διεκδικητικές διαθέσεις των εργατών. Δυο σφαγές μέσα σε δυο χρόνια.

Στην πρώτη περίπτωση, στο Μπουένος Άιρες τον Ιανουάριο του 1919, οι εργάτες του μεταλλουργείου Βασένα κατέβηκαν σε απεργία ζητώντας αυξήσεις στους μισθούς και καλύτερες συνθήκες εργασίας, αιτήματα που η Ριζοσπαστική Πολιτική Ένωση αποδεχόταν στο πρόγραμμά της. Στις συμπλοκές με την αστυνομία, τέσσερις εργάτες έπεσαν νεκροί. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις κήρυξαν γενική απεργία και ακολούθησε γενικευμένη καταστολή από την αστυνομία, το στρατό και τις παραστρατιωτικές ομάδες της Πατριωτικής Λίγκας της Αργεντινής. Οι νεκροί της Τραγικής Εβδομάδας ήταν εκατοντάδες. Ασφαλώς, ταξική συνείδηση δεν είχαν μόνο οι εργάτες, αλλά και οι άλλοι, οι από πάνω, οι οποίοι είχαν τρομάξει από τη δύναμη των επαναστατικών κινημάτων ανά τον κόσμο. Η καταστολή, λοιπόν, αποτελούσε γι' αυτούς βασικό εργαλείο, αν ήθελαν τα πράγματα να παραμείνουν ως είχαν. Η κυβέρνηση προσπάθησε να διώξει τις ευθύνες από πάνω της, καταλογίζοντάς τες σε ανεξέλεγκτα κομμάτια των σωμάτων ασφαλείας, καθώς και στα κατάλοιπα του παλιού καθεστώτος. Όμως την Τραγική Εβδομάδα έμελλε να ακολουθήσει άλλο ένα τρομερό μακελειό, πάλι υπό την διακυβέρνηση του Ιριγκόγκεν: η σφαγή των εργατών γης στη Σάντα Κρους.

Η Παταγονία το 1920

Όσον αφορά την Παταγονία του 1920, συνοπτικά θα αναφέρουμε ότι αποτελεί μια έκταση της Αργεντινής που τη δουλεύουν κυρίως Χιλιανοί και Ευρωπαίοι εργάτες και την εκμεταλλεύονται ξένοι ως επί το πλείστον γαιοκτήμονες και έμποροι. Ενδεικτικά, η οικογένεια Μπράουν το 1920 κατείχε σε έγγεια ιδιοκτησία και ζώα 1.376.160 εκτάρια γης και 1.250.000 ζώα που παρήγαγαν 5 δισεκατομμύρια κιλά μαλλί, 700.000 κιλά δέρματα και 2.500.000 κιλά κρέας. Γενικά,η ισχύς στην περιοχή της Παταγονίας αποτελεί απόρροια των εξής παραγόντων: γη, παραγωγή μαλλιού, εμπόριο, έλεγχος των μεταφορών. Όπως αναφέρει και ο συνταγματάρχης Πέδρο Βίνιας Ιμπάρα, ο οποίος, ως ίλαρχος, ήταν επικεφαλής μιας από τις φάλαγγες που κατέστειλαν τις απεργίες στην Παταγονία: «Μια χούφτα γαιοκτήμονες ήταν οι κύριοι ολόκληρης της Παταγονίας (...) πλήρωναν τους εργάτες με κουπόνια ή σε χιλιανό νόμισμα…»1

Το τέλος του πολέμου βρίσκει την Παταγονία σε κρίση, καθώς η τιμή του μαλλιού έχει πέσει, ενώ η αγορά έχει κορεστεί. Μην ξεχνάμε άλλωστε ότι η οικονομία της περιοχής στηριζόταν σε ένα κύριο εξαγωγικό προϊόν. Η οικονομική κρίση, όμως, έχει εξαπλωθεί σε όλη την επικράτεια της Αργεντινής με αποτελέσμα την κλιμάκωση της ταξικής πάλης. Ο φόβος της επανάστασης οδηγεί τους γαιοκτήμονες στο να προσφύγουν στον στρατό για βοήθεια. «Ήταν απόφοιτοι της Σχολής Ευελπίδων εκείνοι που είχαν και θα εξακολουθούσαν να διαδραματίζουν ενεργό ρόλο στην πάλη των τάξεων που είχε ξεσπάσει τις πρώτες τρεις δεκαετίες του εικοστού αιώνα: ο πρώτος της εύελπις, ο μετέπειτα συνταγματάρχης Ραμόν Φαλκόν, θα είναι αυτός που θα προετοιμάσει την αστυνομία και θα διαλύσει όλες τις μεγάλες εργατικές συγκεντρώσεις μέχρι το 1909, χρονιά που έπεσε θύμα βομβιστικής επίθεσης του αναρχικού Σιμόν Ραντοβίτσκι. Θα είναι ο στρατηγός Ντελεπιάνε, ο ήρωας της μάχης

του μεταλλουργείου Βασένα, εκεί όπου στοιβάζονταν με το καρότσι τα πτώματα των προλετάριων. Το 1930 θα είναι ο αντιστράτηγος Χοσέ Φέλιξ Ουριμπούρου που θα δώσει τη χαριστική βολή στους εξεγερμένους αναρχικούς, έχοντας στη διάθεσή του άντρες όπως ο συνταγματάρχης Πιλότο και ο ταγματάρχης Ροσάσκο. Και, αργότερα, θα είναι ο στρατηγός Χούστο ο οποίος, με την αμείλικτη καταστολή και τη διαρκή πίεση, θα βάλει τέλος στα όνειρα και τις φαντασιώσεις της προλεταριακής επανάστασης.»

Εκτός, όμως, από τον στρατό, υπάρχουν και οι παραστρατιωτικές οργανώσεις (Πατριωτική Λίγκα) που συγκροτούνται για να υπερασπιστούν τις άρχουσες τάξεις και να καταστείλλουν το εργατικό κίνημα.

Στην περιφέρεια της Σάντα Κρους έρχονται αντιμέτωπες, λοιπόν, οι δυνάμεις των εργατών με εκείνες των εργοδοτών. Οι πρώτοι οργανώνονταν γύρω από τον Εργατικό Σύλλογο του Ρίο Γκαγιέγος, ο οποίος και αποτελούσε μέλος της Περιφερειακής Εργατικής Ομοσπονδίας της Αργεντινής (FORA), ενώ συσπείρωνε από λιμενεργάτες , μάγειρες, σερβιτόρους και υπαλλήλους ξενοδοχείων στις πόλεις ως εργάτες γης στην ύπαιθρο. Εδώ είναι σημαντικό να αναφερθεί ότι εκείνη την εποχή υπήρχαν δυο FORA. Μια που αποτελούνταν από αναρχοκομμουνιστές και μια όπου κυριαρχούσαν οι ρεφορμιστές σοσιαλιστές. Στην πρώτη υπήρχαν αναρχικοί τριών τάσεων: οι «ορθόδοξοι» με μια πιο μετριοπαθή και μια μια πιο ακραία πτέρυγα και οι «αναρχομπολσεβίκοι» που ήταν υπέρμαχοι της ρωσικής επανάστασης. Στη δεύτερη υπήρχαν και κομμουνιστές του Διεθνούς Σοσιαλιστικού Κόμματος, το οποίο μετέπειτα έγινε το Κομμουνιστικό Κόμμα Αργεντινής. Παρόλα αυτά, οι αντιπαραθέσεις αυτές βρίσκονταν κυρίως στο Μπουένος Άιρες. Η Εργατική Ομοσπονδία του Ρίο Γκαγιέγος, η οποία και αποτελεί τον οργανωτικό πυρήνα των εργατικών διεκδικήσεων στην Παταγονία και εμφορείται από αναρχικές ιδέες ιδρύεται το 1910 και διαλύεται με τις μαζικές σφαγές των μελών της το καλοκαίρι (τους χειμερινούς μήνες για εμάς) του 1921-22.

Στις δυνάμεις των εργοδοτών συσπειρώνονται η Λίγκα του Εμπορίου και της Βιομηχανίας του Ρίο Γκαγιέγος, η Αγροτική Εταιρεία της Σάντα Κρους, η οποία αποτελεί την ένωση όλων των γαιοκτημόνων και η Πατριωτική Λίγκα της Αργεντινής, παραστρατιωτική οργάνωση που περιλαμβάνει στις τάξεις της ιδιοκτήτες, υπαλλήλους εμπιστοσύνης, κάθε λογής αφεντικά και φυσικά μπάτσους και στρατιωτικούς. Είναι οι λεγόμενοι «τίμιοι άνθρωποι».

Ενδιάμεσα βρισκόταν η μικροαστική τάξη της Παταγονίας, η οποία ήταν κατά βάση ισπανική, ένιωθε την απειλή των μεγάλων τραστ, αλλά εξαρτιόταν παράλληλα και από την πελατεία της, δηλαδή τους εργάτες. Αποτελούνταν από μικροκτηματίες, μικρεμπόρους, μαγαζάτορες, υπαλλήλους μικρών ξενοδοχείων, ελεύθερους επαγγελματίες, τεχνίτες.

Πρώτος κύκλος απεργιών

Οι πρώτες οργανωμένες εργατικές κινητοποιήσεις ξεσπούν σε αγγλικά αγροκτήματα το 1914 και γρήγορα εξαπλώνονται σε όλα τα αγροκτήματα γύρω από το Σαν Χουλιάν, με αιτήματα όπως να μην πληρώνουν οι εργάτες γης το φαγητό και την ιατρική τους περίθαλψη, ενώ στις αρχές του 1915 απεργούν και οι εργάτες των Ψυγείων Σουίφτ του Ρίο Γκαγιέγος. Η αντίδραση των γαιοκτημόνων υπήρξε η αναμενόμενη: καταστολή.

Όλες οι κινητοποιήσεις που ακολούθησαν καταπνίγηκαν από την αστυνομία. Ωστόσο, παρά τις αποτυχίες, η εργατική οργάνωση, αντί να εξασθενήσει, ενδυναμωνόταν. Αξίζει να αναφερθεί η απεργία της 20ής Απριλίου 1917, που αποτελεί την πρώτη απόπειρα για γενική απεργία στο Ρίο Γκαγιέγος, με αίτημα την κατάργηση της σωματικής τιμωρίας που επέβαλλαν οι επιστάτες στους ανήλικους εργάτες. Δηλαδή, μια απεργία

συμπαράστασης, που μας δίνει εύγλωττα το αλτρουιστικό πνεύμα που κινούσε αυτούς τους προλετάριους των τόσο απομακρυσμένων περιοχών.

Τον Απρίλιο του 1918 κηρύσσεται γενική απεργία στο Πουέρτο Ντεσεάδο. Τα αιτήματα των εμποροϋπαλλήλων της Ανώνυμης (των Μπράουν Μενέντες), αλλά και άλλων επιχειρήσεων, βρίσκουν τη στήριξη των εργαζομένων της μοναδικής σιδηροδρομικής γραμμής της Σάντα Κρους, της γραμμής Ντεσεάδο-Λας Έρας.

Μεταξύ των εργατικών οργανώσεων με αναρχικές ρίζες της αργεντίνικης και χιλιάνικης Παταγονίας υπήρχαν πάντα επαφές και αλληλέγγυοι δεσμοί, παρά τις μεγάλες αποστάσεις και τα πενιχρά μέσα επικοινωνίας. Αρκετοί συνδικαλιστές έδρασαν και στις δυο περιοχές, όπως ο ελευθεριακός Εδουάρδο Πουέντε, που συμμετείχε στην εργατική κινητοποίηση του Απρίλη 1918 στο Πουέρτο Ντεσεάδο και στη συνέχεια, το Δεκέμβρη της ίδιας χρονιάς, στην απεργία και τις εργατικές διαδηλώσεις στην Πούντα Αρένας, τη νοτιότερη πόλη της Χιλής. Η Εργατική Ομοσπονδία της επαρχίας Μαγκαγιάνες, στη Χιλή, κήρυξε γενική απεργία λόγω '' του υψηλού κόστους διαβίωσης και του μονοπωλίου και τραστ μιας οικογένειας από την οποία εξαρτιώμαστε όλοι'' (των Μπράουν Μενέντες). Η λαϊκή συγκέντρωση χτυπήθηκε με αποτέλεσμα νεκρούς και τραυματίες. Οι χωροφύλακες λεηλάτησαν τα γραφεία των εργατών, κατέστρεψαν έπιπλα και αρχεία και συνέλαβαν τους τρεις κυριότερους ηγέτες τους: Πουέντε, Ολέα και Κοφρέ. Όμως η λαϊκή αντίδραση ήταν τόσο μεγάλη ώστε οι αρχές επιδίωξαν διακανονισμό. Αποδέχτηκαν όλα τα εργατικά αιτήματα για βελτίωση των συνθηκών εργασίας, καθώς και την απελευθέρωση των Ολέα και Κοφρέ. Τον Πουέντε, αντίθετα, τον απέλασαν και θα φτάσει στο Ρίο Γκαγιέγος ακριβώς την ώρα που επικρατούσε μεγάλος αναβρασμός στους εργάτες της πόλης. Η Εργατική Ομοσπονδία έπαιζε το υπέρτατο χαρτί όλων των χρόνων της υπόστασής της. Δεν πάλευε για μεγαλύτερους μισθούς, αλλά για την απελευθέρωση ενός ανθρώπου: του Απολινάριο Μπαρέρα.

Τα γεγονότα συνέβησαν ως εξής: ο Σιμόν Ραντοβίτσκι, ο νεαρός αναρχικός που σκότωσε το 1909 τον αρχηγό της αστυνομίας, συνταγματάρχη Φαλκόν, και είχε καταδικαστεί σε ισόβια στη Γη του Πυρός, τη ''Σιβηρία της Αργεντινής'', είχε δραπετεύσει από τη νησιωτική φυλακή με τη βοήθεια του διευθυντή της εφημερίδας ''Λα Προτέστα'', Απολινάριο Μπαρέρα, ο οποίος είχε κατέβει στο νότο ακριβώς γι' αυτόν το λόγο. Έπειτα από μια θρυλική απόδραση, τους συνέλαβαν και τους δυο οι Χιλιανοί, τους μετέφεραν στην Πούντα Αρένας, στο καταδρομικό ''Σεντένο'', όπου τους άφησαν επί δώδεκα μέρες στο κατάστρωμα, στο έλεος της κακοκαιρίας, δεμένους με αλυσίδες που κατέληγαν σε μια σιδερένια μπάλα. Από εκεί, με μεταγωγικό του αργεντίνικου στόλου, μεταφέρθηκαν στο Ρίο Γκαγιέγος όπου αποβιβάστηκε ο Απολινάριο Μπαρέρα, ενώ ο Ραντοβίτσκι συνέχισε το δρόμο της επιστροφής στη ζοφερή φυλακή της Ουσουάια.

Ο κυβερνήτης, με τη σειρά του, διέταξε τη σύλληψη του Πουέντε, για να μεταφερθεί κι αυτός στην Ουσουάια. Η Εργατική Ομοσπονδία θα συγκαλέσει γενική συνέλευση για τις 14 Γενάρη 1919. Στόχος, η κήρυξη γενικής απεργίας με αίτημα την απελευθέρωση των Απολινάριο Μπαρέρα και Εδουάρδο Πουέντε. Όμως η συνέλευση δεν θα ολοκληρωθεί, καθώς η αστυνομία θα περικυκλώσει το κτήριο, θα εισβάλει συλλαμβάνοντας όλο το διοικητικό συμβούλιο (εννέα Ισπανούς και έναν Ρώσο) και θα το σφραγίσει. Τότε, μια ομάδα εργατών που ανέλαβε χρέη επιτροπής αποφάσισε την κήρυξη γενικής απεργίας.

Στις 17 Ιανουαρίου συμβαίνει το ανέλπιστο, αυτό που ποτέ άλλοτε δεν είχαν ζήσει οι δρόμοι του Ρίο Γκαγιέγος: μια διαδήλωση προλετάριων γυναικών. Ζητούν την απελευθέρωση των φυλακισμένων. Σύμφωνα με την αστυνομική εκδοχή, γυναίκες που διαδήλωναν μέσω των οδών Σαπιόλα και Ιντεπεντένσια αντιστάθηκαν στις αρχές όταν η αστυνομία τις κάλεσε να διαλυθούν. Επισημαίνεται ότι οι γυναίκες εκστόμισαν κάθε είδους χυδαιότητες προς τους εκπροσώπους της τάξης, πετροβόλησαν το διοικητή του αστυνομικού τμήματος Αλφρέδο Μάφεϊ και χτύπησαν στην πλάτη τον χωροφύλακα Ραμόν Ρέγιες.

Ωστόσο η υπόθεση δεν σταματά εκεί, καθώς έπεται ένα πιο σοβαρό γεγονός. Ο αρχιφύλακας Χεσούς Σάντσες προχώρησε στη σύλληψη της οργανώτριας της πορείας, της Ισπανίδας Πιλάρ Μαρτίνες. Όμως, σύμφωνα με την αναφορά της αστυνομίας, η γυναίκα, μια ξεροκέφαλη Σπανιόλα, ''του έριξε μια γερή κλοτσιά στους όρχεις προξενώντας του έναν επώδυνο μώλωπα που τον έθεσε εκτός υπηρεσίας επί δύο ημέρες''….

Το επεισόδιο θα ολοκληρωθεί με την επίσημη διάλυση της Εργατικής Ομοσπονδίας και τον εφήμερο θρίαμβο του κυβερνήτη, ο οποίος μερικές μέρες αργότερα, θα σπεύσει να συνδράμει το Χιλιανό κυβερνήτη της Μαγκαγιάνες κατά της απεργίας των εργατών των Ψυγείων Μπόριες, στο Πουέρτο Νατάλες. Οι απεργοί θα έχουν τη στήριξη του Συνδικάτου της Υπαίθρου και των Ψυγείων της Ούλτιμα Εσπεράνσα, με ηγέτες τους αναρχικούς Τεράν, Εσπινόσα, Σαλντίβια και Βιβέρος. Οι εργάτες κατέλαβαν την πόλη, που πέρασε στη δικαιοδοσία εργατικού συμβουλίου.

Παρά το εσωτερικό πρόβλημα στο Ρίο Γκαγιέγος και τη λαϊκή εξέγερση στην Πούντα Αρένας, που υπήρχε κίνδυνος να περάσει και από την άλλη πλευρά των συνόρων, ο κυβερνήτης της Σάντα Κρους στέλνει όλα τα στρατεύματα που διαθέτει στο Πουέρτο Νατάλες, στη Χιλή, και εκεί αναλαμβάνει ο ταγματάρχης Μπράβο ως εκπρόσωπος της χιλιάνικης κυβέρνησης.

Με αυτό τον τρόπο ολοκληρωνόταν ο πρώτος κύκλος των εργατικών αναταραχών στις εσχατιές του αμερικανικού νότου. Έκλεινε, επίσης, και η πρώτη φάση της Εργατικής Ομοσπονδίας του Ρίο Γκαγιέγος, με το οριστικό σφράγισμα των γραφείων από το δικαστή Σολά και τη φυλάκιση των ηγετών της (θα ανακτήσουν την ελευθερία τους πέντε μήνες αργότερα). Και θα είναι ο Αντόνιο Σότο[2] αυτός που θα καθοδηγήσει τον Εργατικό Σύλλογο του Ρίο Γκαγιέγος στο δεύτερο κύκλο του, μέχρι την ολοκληρωτική ήττα διά χειρός αντισυνταγματάρχη Βαρέλα.

Antonio Soto

Οι απεργίες αυτές κατέδειξαν δυο πράγματα. Από τη μια στα αφεντικά ότι μια επαναστατική απεργία μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ιδιοκτησία τους. Από την άλλη στους εργάτες ότι η ανάγκη της οργάνωσης και στις δυο πλευρές των συνόρων ήταν επιτακτική. Δυστυχώς, μόνο οι πρώτοι φαίνεται ότι έμαθαν.

Δεύτερος κύκλος απεργιών

Στην εξεγερσιακή ατμόσφαιρα που ήδη υπέβοσκε στους εργάτες των μικρών πόλεων και της υπαίθρου έρχεται να προστεθεί η σύγκρουση ενός ριζοσπάστη δικαστή (Βίνιας) με τον υπερσυντηρητικό κυβερνήτη (Κορέα Φαλκόν), με αφορμή την πρόθεση δήμευσης της περιουσίας δυο γαιοκτητικών εταιρειών με αγγλικά κεφάλαια, η οποία τελικά έληξε υπέρ του δεύτερου. Η κατάσταση, όμως, θα μείνει τεταμένη καθόλη τη διάρκεια του 1920 με συνεχείς απεργίες και εργατικές διεκδικήσεις, ενώ προς το τέλος του έτους η εξέγερση εξαπλώνεται και στην ύπαιθρο με πολλές καταλήψεις αγροκτημάτων, τα οποία έτσι κι αλλιώς είχαν παραλύσει λόγω της παύσης των εργασιών. Η καταστολή και οι επιθέσεις εναντίον τους δεν πτοούν τους εργάτες, οι οποίοι απαντούν με μποϊκοτάζ καταστημάτων, συνεχόμενες απεργίες και κινητοποιήσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του μαχητικού και αλληλέγγυου πνεύματος των εργατών αποτελεί το γεγονός ότι ο Εργατικός Σύλλογος του Ρίο Γκαγιέγος, μιας πόλης 4.000 κατοίκων, είχε την πρόθεση να διοργανώσει εκδήλωση προς τιμήν του αναρχικού δασκάλου και παιδαγωγού Φρανσίσκο Φερέρ, που είχε εκτελεστεί το 1909 στη Βαρκελώνη. Όταν η αστυνομία απαγόρεψε την εκδήλωση, οι εργάτες απάντησαν με την κήρυξη 48ωρης γενικής απεργίας!

Ενώ οι απεργίες συνεχίζονται, οι γαιοκτήμονες αναγκάζονται να διαπραγματευτούν με τους εργάτες. Εντέλει, επιλέγεται η συνέχιση της απεργίας, γεγονός που δημιουργεί διαφωνίες μεταξύ αναρχικών και ρεφορμιστών συνδικαλιστών. Παρόλα αυτά, η απεργία εξαπλώνεται πρώτα στο Πουέρτο Σάντα Κρους, μετά στο Σαν Χουλιάν (όπου αποκτά και ένοπλη διάσταση με την βομβιστική επίθεση στο σπίτι του προέδρου της Πατριωτικής Λίγκας) και τέλος στο Πουέρτο Ντεσεάδο, όπου θα συμβούν το πρώτο αιματηρό επεισόδιο της απεργίας και η πρώτη ένοπλη σύγκρουση. Η απεργία εκεί καταλήγει σε πυροβολισμούς από την αστυνομία και ακροδεξιούς προς τους απεργούς εργάτες που θα θρηνήσουν ένα νεκρό και θα μετρήσουν πολλούς τραυματίες, ενώ θα ακολουθήσουν μαζικές συλλήψεις, αλλά οι εργάτες δεν θα σταματήσουν.

Με το ξεκίνημα του 1921, της πιο τραγικής χρονιάς που έχει ζήσει ποτέ η Παταγονία, η κατάσταση είχε ως εξής: Η απεργία στο Γκαγιέγος και το Πουέρτο Ντεσεάδο ήταν γενική. Τα καταστήματα άνοιγαν τις πόρτες τους, αλλά οι πελάτες εξυπηρετούνταν από τους ιδιοκτήτες και το ανώτερο προσωπικό. Ο Εργατικός Σύλλογος, εκτός από την απεργία, είχε κηρύξει μποϊκοτάζ στο Γκαγιέγος σε τρία καταστήματα. Το μέτρο δεν αφορούσε μόνο αποχή από τις αγορές ή τις υπηρεσίες που προσέφεραν τα συγκεκριμένα καταστήματα, αλλά επιπλέον κανείς δεν έπρεπε να εξυπηρετεί τους ιδιοκτήτες τους: ο μπαρμπέρης δεν τους ξύριζε, ο γαλατάς δεν τους πουλούσε γάλα, ο κρεοπώλης δεν τους προμήθευε κρέας.

Στο Σαν Χουλιάν και στο Πουέρτο Σάντα Κρους η ατμόσφαιρα ήταν εκρηκτική και οι απεργίες καθημερινό φαινόμενο. Στο Ντεσεάδο, παρά τον εκφοβισμό, η απεργία ήταν γενική.

Σταδιακά αρχίζουν ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ απεργών και αστυνομίας, κάτι που οδηγεί την κυβέρνηση στο να στείλει στρατό και ναυτικό στην περιοχή. Ακολουθούν μαζικές συλλήψεις για μια ακόμη φορά. Οι εργάτες αναγκάζονται να αναστείλλουν την απεργία στις πόλεις λόγω της εκτεταμένης καταστολής, αλλά και προκειμένου να διασωθεί ο Εργατικός Σύλλογος. Παρόλα αυτά, η απεργία στην ύπαιθρο συνεχίζεται μέχρι να επέλθει μια προσωρινή –όπως φάνηκε– συμφωνία, η οποία παρόλο που επικράτησε στις τάξεις των εργατών, δεν έγινε καθολικά δεκτή. Η συμφωνία επετεύχθη χωρίς τη χρήση βίας από τον στρατό, ενώ περιελάμβανε μεταξύ άλλων την απελευθέρωση των φυλακισμένων και την αποδοχή των αιτημάτων των εργατών, οι οποίοι θα έπρεπε να παραδώσουν ομήρους, όπλα και άλογα στον στρατό.

Η σφαγή

Αυτή η πρώτη απεργία δεν ήταν παρά το προοίμιο της σφαγής που θα ακολουθούσε εννέα μήνες αργότερα. Όπως γίνεται, εύκολα αντιληπτό, η πλευρά των αφεντικών δεν είχε μείνει ικανοποιημένη από τη συμφωνία που επετεύχθη. Θεώρησαν απαράδεκτη τη στάση των ριζοσπαστών κι ότι τους την έφεραν, ενώ ο στρατός δεν τους βοήθησε. Όλα αυτά θα αλλάξουν τους επόμενους μήνες.

Από την πλευρά των εργατών, η λήξη της πρώτης απεργίας φέρνει κάποιες αλλαγές. Στις αρχές του 1921 αποχωρεί από τον Εργατικό Σύλλογο μια μικρή ομάδα για να συγκροτήσει αυτόνομα συνδικάτα, παρουσιάζοντας το προφίλ των «καλών εργατών» που είναι πιστοί στους εργοδότες τους. Να τι λέει η αναρχική FORA του Μπουένος Άιρες σχετικά με το νέο συνδικάτο που στήριξε η συνδικαλιστική FORA: «Στο Ρίο Γκαγιέγος, το χειμώνα του 1921, δημιουργήθηκε το Συνδικάτο των Αυτοκινητιστών, Μηχανικών και Συναφών Επαγγελμάτων, αποτελούμενο από εννέα άτομα: τον Ρομπέρτο Λορένσο, ή Μονόφθαλμο, ιδιοκτήτη του πορνείου ‘‘Λα Τσοκολατερία’’ (...) τον Χοσέ Μορένο, ιδιοκτήτη του πορνείου που φέρει το όνομά του (...) τον Ρομπέρτο ντελ Πόσο, καταχραστή του ταμείου της Εργατικής Ομοσπονδίας του Νατάλες, στη Χιλή (...) τους Ιλντεφόνσο Μαρτίνες, Μπερναμπέ Ρουίς και Αντόνιο Φρέιρες, και οι τρεις γνωστοί προαγωγοί και αιωνίως αργόσχολοι (...) τον Λεοπόλντο Τρονς, χρήσιμο εργαλείο του Ιμπόν Νόγια, προέδρου της Πατριωτικής Λίγκας. Και για να μη λείπει κανείς, σε αυτή την ομάδα απατεώνων βρισκόταν και ο κατ’ επάγγελμα απεργοσπάστης Χοσέ Βελόσο. Αμέσως μόλις συγκροτήθηκε αυτή η επαίσχυντη ομάδα, άρχισαν να κυκλοφορούν σε σταθερή βάση οι δόλιες διακηρύξεις της ενάντια στην τοπική Ομοσπονδία η μία μετά την άλλη καταφέρονται με τον πιο φαύλο τρόπο εναντίον της αυθεντικής προλεταριακής οργάνωσης.» Το γεγονός αυτό συνοδεύεται και με πιέσεις που ασκούν συγκεκριμένοι συνδικαλιστές που είχε στείλει η συνδικαλιστική FORA από το Μπουένος Άιρες. Οπότε, το εργατικό μέτωπο θα σπάσει σε τρία κομμάτια. Από τη μια είναι οι «ελεύθεροι εργαζόμενοι», οι οποίοι ήταν ελάχιστοι, κυρίως κάποιες γυναίκες που δούλευαν σε εμπορικά καταστήματα και οι «γλείφτες» των αφεντικών. Από την άλλη υπάρχουν οι άνθρωποι της συνδικαλιστικής FORA που ήταν προσκείμενοι στην κυβέρνηση των ριζοσπαστών. Τέλος, το προλεταριάτο που καθοδηγούνταν από ανθρώπους που μετά βίας γνώριζαν γραφή και ανάγνωση, ήταν επηρεασμένοι όμως από τις αναρχικές ιδέες και ιδανικά. Οι εργάτες αυτοί παρόλο που ήταν κατά κύριο λόγο από τη Χιλή και από ευρωπαϊκές χώρες ξεπέρασαν τις εθνικές τους διαφορές και αντιμετώπισαν ενωμένοι τους κοινούς τους ταξικούς εχθρούς, καθώς διαπνέονταν από ελυθεριακά και διεθνιστικά ιδανικά.

Με αυτή την κατάσταση να επικρατεί στο μέτωπο των εργατών, τον χειμώνα του 1921 ο ταξικός αγώνας αρχίζει να οξύνεται ξανά. Τον Ιούλιο κηρύσσεται απεργία στο Πουέρτο Σάντα Κρους. Τα αφεντικά συσπειρώνονται και ετοιμάζονται για κινήσεις μαζικής καταστολής απέναντι στην εργατική τάξη, ενώ φέρνουν και απεργοσπάστες για να πλήξουν τις συνεχιζόμενες απεργίες. Έτσι, τον Οκτώβρη γίνονται μαζικές συλλήψεις συνδικαλιστών, με τους εργάτες να απαντούν με την κήρυξη γενικής απεργίας. Ελπίζουν ότι θα τηρηθεί η συμφωνία, θα απελευθερωθούν οι σύντροφοί τους και ο στρατός θα δράσει διαμεσολαβητικά, όπως την προηγούμενη φορά.

Αυτή τη φορά, όμως, η κυβερνητική σταθερότητα βάλλεται και η ηγεσία δεν μπορεί να επιτρέψει την ύπαρξη άλλης μίας μακρόχρονης απεργίας. Πρέπει να δράσει. Κηρύσσεται στρατιωτικός νόμος στην περιοχή. Η απεργία, όμως, συνεχίζεται και εξαπλώνεται στα αγροκτήματα μέχρι να απελευθερωθούν οι κρατούμενοι. Οι ίδιοι οι εργάτες δεν έχουν

καταλάβει ότι αυτή τη φορά ο στρατός έχει έρθει για να καταστείλει και χωρίζονται σε ομάδες, προσπαθώντας να ξεσηκώσουν τα αγροκτήματα. Θα το συνειδητοποιήσουν όταν οι στρατιώτες θα ξεχυθούν στην ύπαιθρο κυνηγώντας τους ανελέητα. Ακόμα και τότε οι απεργοί σε ελάχιστες περιπτώσεις αντιστέκονται. Δεν γίνονται πραγματικές μάχες και οι νεκροί προέρχονται μόνο από την πλευρά τους. Ο στρατός επιδίδεται σε ένα πραγματικό κυνήγι κεφαλών. Καταδιώκουν τους εργάτες κι όταν τους πιάνουν αφού τους παίρνουν ό,τι έχουν στην κατοχή τους για να το κρατήσουν οι ίδιοι, βάζουν τους γαιοκτήμονες να διαλέξουν τους ανυπότακτους και οργανωμένους ανάμεσά τους, οι οποίοι στη συνέχεια εκτελούνται με συνοπτικές διαδικασίες κι ενώ έχει καταργηθεί η θανατική ποινή κάποιους μήνες πριν. Στη συνέχεια είτε καίνε τα πτώματα είτε απλώς τα σκεπάζουν με λίγο χώμα που ο άνεμος της Παταγονίας γρήγορα απομακρύνει, ενώ άλλες φορές τους βάζουν να σκάβουν οι ίδιοι τους τάφους τους. Ο συνολικός απολογισμός όλου αυτού του ανθρωποκυνηγητού ήταν 1.500 νεκροί εργάτες.

Συλληφθέντες εργαζόμενοι μετά την καταστολή της απεργίας

Όπως θα πει πενήντα χρόνια μετά τα γεγονότα ο πρώην κυβερνήτης και πρόεδρος της Αγροτικής Εταιρείας Κορέα Φαλκόν: «οι γαιοκτήμονες ήταν οι πρώτοι που ξαφνιάστηκαν με τη σκληρότητα με την οποία ενήργησαν ο Βαρέλα και οι αξιωματικοί του, όμως οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι μάλλον δεν έσφαλαν, καθώς εξαλείφθηκε κάθε εστία αναρχίας στην περιφέρεια και ποτέ πλέον δεν επαναλήφτηκαν παρόμοια γεγονότα». Εξάλλου, όπως φανερώνει και η έκθεση στις 14 Ιανουαρίου 1922 του αντιπλοιάρχου Νταλμίρο Σάενς προς τον υπουργό Ναυτικού σχετικά με τη δεύτερη απεργία: «οι γαιοκτήμονες επιθυμούσαν διακαώς την καταστολή της εξέγερσης πριν την περίοδο του κούρου, με πλήθος εκτελέσεων, ώστε να επιβληθεί ο τρόμος και να υποχρεώσουν στη συνέχεια τους εργάτες να δουλέψουν με χαμηλότερα μεροκάματα».

Οι αντιδράσεις

Αφού ο Βαρέλα είχε αφανίσει τις εργατικές οργανώσεις της Σάντα Κρους και καθώς βρισκόταν σε εξέλιξη η εκστρατεία εξόντωσης των απεργών, οι γαιοκτήμονες αποφασίζουν μονομερώς να θέσουν σε ισχύ μια νέα σύμβαση με μεγάλη μείωση των μισθών. Εξάλλου η νίκη τους ήταν ολοκληρωτική. Φρόντισε ο στρατός γι' αυτό. Οι εκδηλώσεις που γίνονται προς τιμήν των στρατιωτικών δείχνουν όλη την ευγνωμοσύνη των γαιοκτημόνων για τη συνεισφορά τους. Αίφνης ξεκινούσε μια διαφορετική εποχή για τη Σάντα Κρους. Τέρμα πια η αγωνία, οι συνελεύσεις, οι προκηρύξεις, οι κόκκινες σημαίες. Με την ισχύ των μάουζερ και με πολύ αίμα είχε εδραιωθεί μια ανθεκτική ειρήνη που θα κρατούσε για πάνω από μισό αιώνα. Η εξουσία επέστρεφε στους ισχυρούς, σε εκείνους που την ασκούσαν πάντοτε. Αρχιτέκτονας αυτής της πραγματικής στρατιωτικής εποποιίας υπήρξε ο Έκτορ Μπενίγκνο Βαρέλα.

Όσο μακριά κι αν ήταν όμως η Παταγονία, οι φρικαλεότητες δεν ήταν εύκολο να κουκουλωθούν. Τα νέα φτάνουν γρήγορα στο Μπουένος Άιρες, καθώς αναρχικές ομάδες υψώνουν πρώτες φωνή για τις μαζικές σφαγές στο νότο της χώρας. *«Οι αναρχικοί, όχι μόνο μέσω των εφημερίδων τους, αλλά βάζοντας το θέμα στα συνδικάτα και, κυρίως, με την πραγματοποίηση εκδηλώσεων, ανέλαβαν μια τρομερή κινητοποίηση που σιγά σιγά παρέσυρε τους ''καθαρούς συνδικαλιστές'', τους σοσιαλιστές, ακόμα και τους σοσιαλίζοντες φιλελεύθερους. Ο Βαρέλα ήταν πλέον ολομόναχος απέναντι στη σιωπή των ριζοσπαστών (...) μόνο οι εθνικιστές και κάποιες ομάδες καθολικών υπερασπίζονταν τη δράση του.»* Η κυβέρνηση σιωπά, ενώ οι εφημερίδες της αντιπολίτευσης θα στηρίξουν φυσικά το στρατό.

Η συμμαχία άρχουσας τάξης, κεφαλαίου και κράτους εναντίον του προλεταριάτου έχει κερδίσει, αλλά το θέμα πρέπει να ξεχαστεί. Εξάλλου, όταν θα φτάσει ως το Κογκρέσο προς συζήτηση η σύσταση σχετικής εξεταστικής επιτροπής, απλά θα μπει στο αρχείο. Τελευταίο ζήτημα προς διεθεύτηση οι εναπομείναντες 180 κρατούμενοι στις φυλακές του Ρίο Γκαγιέγος. Στη δίκη που θα ακολουθήσει θα αφεθούν όλοι ελεύθεροι, ενώ οι καταγγελίες τους σχετικά με τη στάση του στρατού απέναντί τους δεν θα διερευνηθούν προκειμένου να κλείσει μια και καλή η δημόσια συζήτηση σχετικά με τα γεγονότα της Παταγονίας. Ουσιαστικά, όμως, το γεγονός ότι ο στρατός διαδραματίζει ενεργό ρόλο στην επίλυση κοινωνικών συγκρούσεων και καταπνίγει στο αίμα κινητοποιήσεις προαναγγέλλει το ρόλο του στη μετέπειτα πολιτική ιστορία της Αργεντινής με τις συνεχόμενες στρατιωτικές δικτατορίες.

Η εκδίκηση

Όμως κάποιοι δεν ξέχασαν. Πρώτοι απ΄όλους οι ίδιοι οι εργάτες της περιοχής που βρήκαν τρόπους να τιμήσουν τους νεκρούς συντρόφους τους, παρόλο που οι σπόροι της αναρχίας και του οράματος για έναν καλύτερο κόσμο ξεθάφτηκαν βίαια από τα άγονα και αχανή εκείνα μέρη. Αλλά και τα εγκλήματα του Βαρέλα δεν έμειναν αναπάντητα. Στις 25 Ιανουαρίου 1923 ο αναρχικός Κουρτ Βίλκενς εκτελεί τον αντισυνταγματάρχη Βαρέλα. Ο Βαρέλα είναι νεκρός. Δεκαεφτά σοβαρά τραύματα: δώδεκα από τη βόμβα συν πέντε σφαίρες στο πάνω μέρος του κορμιού (δύο από αυτές του διέλυσαν την αορτή). Όπως φαίνεται, το χέρι του Βίλκενς δεν έτρεμε καθόλου. Έκανε πράξη αυτό που οι αναρχικοί αποκαλούν προλεταριακή δικαιοσύνη. Ένας νεκρός για τους εκατοντάδες εκτελεσμένους της Παταγονίας. Ο θάνατος τους βρήκε όλους. Ο διοικητής σωριάστηκε καταγής και ξεψύχησε, όπως ακριβώς τα θύματά του.» Η βόμβα που χρησιμοποιεί τραυματίζει και τον ίδιο με συνέπεια την άμεση σύλληψή του.

Kurt Guillermo Wilckens

Σε ένα γράμμα του από τη φυλακή προς τον Ντιέγκο Αμπάδ ντε Σαντιγιάν αναφέρει μεταξύ άλλων:

«Όμως, ας μη μιλάμε για εκδίκηση. Δεν ήταν εκδίκηση. Ο Βαρέλα για μένα δεν ήταν ένας ασήμαντος αξιωματικός. Όχι. Αυτός ήταν τα πάντα στην Παταγονία: κυβέρνηση, δικαστής, δήμιος και νεκροθάφτης. Χτυπώντας τον ήθελα να πληγώσω το απογυμνωμένο είδωλο ενός εγκληματικού συστήματος. Όμως η εκδίκηση δεν αρμόζει σε έναν αναρχικό. Το αύριο, το δικό μας αύριο, δεν μιλά για φιλονικίες, εγκλήματα ή ψέματα διατρανώνει ζωή, αγάπη, γνώση. Πρέπει να δουλέψουμε για να φέρουμε πιο κοντά αυτή τη μέρα.

Από την άλλη, δεν είναι θλιβερή η κατάσταση που επικρατεί στις οργανώσεις της πάλης των καταπιεσμένων; Η αλληλοβοήθεια και η αλληλεγγύη δεν αποτελούν λέξεις χωρίς νόημα, άθλια ψέματα πολλών συνδικάτων; Όλοι όσοι φιλοδοξούν να κυριαρχήσουν έχουν ανάγκη τα πιο ποταπά μέσα, τη συκοφαντία και το ψέμα. Μας είναι απαραίτητη η μόρφωση, ο σεβασμός στην αλήθεια και η υπομονή. Να μην ψάχνουμε να βρούμε (όπως κατεξοχήν κάνουν οι εχθροί της ''Λα Προτέστα3'') τι κακό κρύβεται σε μια ενέργεια ή σε κάποια λέξη που δεν μας ακούγεται ξεκάθαρη. Όποιος αναζητά να ψαρέψει το κακό δεν μπορεί να κάνει καλές σκέψεις. Το μίσος, ίσως ασυνείδητα, μεταμορφώνει επαναστάτες σε εχθρούς της επανάστασης. Μόνο εκείνος που πολεμά το ψέμα αγαπά την αλήθεια.»

Ο Βίλκενς με τη γενικότερη στάση ζωής του και τις πράξεις του κερδίζει τον σεβασμό πολλών αναρχικών επαναστατών της εποχής. Ο Μιγκέλ Άνχελ Ροσίνια, μέγιστη μορφή των απαλλοτριωτών αναρχικών του Ρίο ντε λα Πλάτα εκφράζεται με ξεκάθαρα λόγια για τον Κουρτ Βίλκενς στο άρθρο του «Παντοτινός στόχος η απαλλοτρίωση», το οποίο δημοσιεύτηκε από τον Σεβερίνο ντι Τζιοβάνι στο Αναρκία. Στο σημείωμα που προορίζεται για τον Ιταλό θεωρητικό Ούγκο Τρένι αναφέρεται: «Δεν σου μιλώ για έναν Βίλκενς, απαλλοτριωτή και εκτελεστή (...) δεν σου μιλώ για έναν Νικόλα Σάκο, σκληρό και περήφανο απαλλοτριωτή που τρομοκράτησε ακόμα και τον πανίσχυρο βάρβαρο γιάνκη κηρύσσοντάς του τον πόλεμο (...) ούτε για τον απαράμιλλο Ραβασόλ. Σου μιλώ για τους χιλιάδες Ραβασόλ που εσύ δεν γνωρίζεις καν, οι οποίοι, σαν εκείνο τον σπουδαίο πλάνητα, τον Κουρτ Βίλκενς, με ένα δισάκι στον ώμο, ανυπότακτοι, απροσάρμοστοι στη μισθωτή σκλαβιά, αντιμέτωποι με την παραγωγή της δεκάρας που ούτε κατά διάνοια θεμελιώνει αυτό που αποκαλείς ''ευημερία όλων'', διασχίζουν τον κόσμο απ' άκρη σ' άκρη χτυπώντας με χίλιους δυο τρόπους την κίβδηλη αρχή που υποτάσσει τους λαούς: την εξουσία.» Αλλά και ο Σεβερίνο ντι Τζιοβάνι, ο αναρχικός απαλλοτριωτής που εκτέλεσε ο στρατηγός Ουριμπούρου τον Ιανουάριο του 1931, είχε ως πρότυπο τον Κουρτ Βίλκενς και άφησε μια ανολοκλήρωτη δουλειά γι' αυτόν με τίτλο: *«Οι προάγγελοι της καταιγίδας. Ο Κουρτ Βίλκενς στις ιδέες και την πράξη». Σημειώνει ότι ο Βίλκενς «υπήρξε το αρχέτυπο του αναρχικού απαλλοτριωτή, της δράσης, πάντοτε έτοιμος να αναλάβει την ευθύνη των πράξεών του. Φειδωλός στα λόγια, πνεύμα ήρεμο και σαρωτικό…. Κουρτ Βίλκενς, διαμάντι μου, ευγενικέ σύντροφε κι αδερφέ μου…»*

Η ζωή του στη φυλακή θα είναι σύντομη. Στις 15 Ιουνίου του 1923 θα εκτελεστεί στο κελί του κι ενώ ήταν ξαπλωμένος από μέλος της Πατριωτικής Λίγκας. Με το άκουσμα της είδησης αυτής ξεσπούν αυθόρμητες κινητοποιήσεις σ' όλη τη χώρα με τους εργάτες να εγκαταλείπουν πρωτοβουλιακά τους χώρους εργασίας τους. Τα εργατικά σωματεία και οι συνδικαλιστικές ενώσεις κηρύσσουν με τη σειρά τους γενική απεργία. Η διασπασμένη εργατική τάξη της Αργεντινής ενώνεται μπρος στο χαμό του Βίλκενς. Σε συγκέντρωση που θα γίνει κάποιες μέρες μετά στο Μπουένος Άιρες, στις 19 του μηνός, ξεσπούν επεισόδια και πυροβολισμοί ανάμεσα σε αναρχικούς και την αστυνομία, με την δεύτερη να εισβάλει στα γραφεία της ένωσης αρτοποιών. Απολογισμός

αυτής της σύγκρουσης ήταν δυο νεκροί, δεκαεφτά σοβαρά τραυματισμένοι και 163 συλληφθέντες, όλοι χτυπημένοι από την πλευρά των εργατών και ένας νεκρός και τρεις τραυματίες από την πλευρά της αστυνομίας. Η συνδικαλιστική FORA προσπαθεί να αναστείλει την απεργία και να ηρεμήσει τα πνεύματα, κάτι που αναγκάζει εντέλει την αναρχική FORA να σταματήσει την απεργία δυο μέρες μετά. Ο δολοφόνος του Βίλκενς θα εκτελεστεί στις 8 Νοεμβρίου του 1925, στο άσυλο της οδού Βιέιτες από τον Γιουγκοσλάβο Εστέμπαν Λούσιτς, ο οποίος θα του φωνάξει ενώ τον εκτελεί: «αυτό σ' το στέλνει ο Βίλκενς!» Ήταν το τελευταίο επεισόδιο σε μια σειρά γεγονότων που ξεκίνησαν από τη μακρινή Παταγονία και τα όνειρα κάποιων εργατών για μια καλύτερη κοινωνία, τα οποία και καταπνίγηκαν στο αίμα εκεί στον έσχατο νότο.

Δεκαετίες αργότερα, σε κάποια αγροκτήματα της περιοχής υπήρχαν ακόμη κάποιοι τάφοι με σταυρούς που πάνω τους υπήρχε η απλή περιγραφή: *«1921. Στους πεσόντες για τη λεφτεριά!»* Πόση συμπυκνωμένη απλότητα βρίσκεται σε αυτές τις πρόχειρες επιτύμβιες στήλες που περιτριγυρίζονται από βράχια που έχουν ακόμα τα σημάδια των σφαιρών που διαπέρασαν τα κορμιά των εκτελεσμένων… Οι εργάτες δεν ξέχασαν τους συντρόφους τους που σφαγιάστηκαν για μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας και δεν λησμόνησαν ότι εντέλει ο αγώνας τους ήταν για ένα ευρύτερο σκοπό, για ένα μέλλον χωρίς εξουσία, αδικία, φτώχεια και εξαθλίωση. Μπορεί οι ιδέες αυτές να ξεριζώθηκαν με τον πιο βίαιο τρόπο από τη μακρινή αυτή γωνιά της γης τότε, όμως η μνήμη των αγώνων αυτών δεν θα ξεθωριάζει όσο υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που αντιστέκονται σε κάθε μορφής εξουσία.

1. *οι παραπομπές προέρχονται από το βιβλίο του Οσβάλντο Μπάγερ «Η εξέγερση στην Παταγονία», το οποίο αποτελεί και την κυριότερη πηγή άντλησης των πληροφοριών*
2. *Ο Ισπανός αναρχικός Αντόνιο Σότο υπήρξε η κεντρική μορφή των απεργιών στην Παταγονία, όντας και γενικός γραμματέας του Εργατικού Συλλόγου του Ρίο Γκαγιέγος (σελ. 50)*
3. *αναρχική εφημερίδα του Μπουένος Άιρες*

EL 1º DE
VIVA LA SOLIDARIDAD

SOCIEDADOBRERA

Libertatia

*Αφιερωμένο στο φως που κράτησε οδόφραγμα
απέναντι στο σκότος*

*Λύγισα μαζί
με τον έφλεκτο σκελετό σου*

*με πήραν χέρια στοργικά
από το πιο βαθύ πυθμένα*

*τα σκαλιά σου με παρέσυραν
στο μέλλον*

Γκόγκος Αναστάσιος

*Γκόγκος Αναστάσιος
από την ποιητική συλλογή
«Δρομολόγια»*

libertatia

διεύθυνση: λ. στρατού 19 & σαρανταπόρου | συνέλευση: Τρίτη 20.30 http://libertatiasquat.blogspot.gr/ | e-mail: libertatia_squat@riseup.net
πρόσβαση: λεωφορεία 3,7,10,11,31,39,58 στάση ευζώνων